

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus Suzanne Kelly, päätoimittaja	1
Mitä <i>Urantia-kirjassa</i> on meditoinnista Peter Holley	1
Hukkaan joutuneen pojan paluu isänsä taloon Sherry Layton	11
Visio opintoryhmien taivaallisesta merkityksestä Charles Laurence Olivea	13
Totuus, kauneus, hyvyys ja palvelonta Rick Warren	15

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Suzanne Kelly**

skelly@wtmi.net

Käännöskoordinaattori **Suzanne Kelly**

skelly@wtmi.net

Käännösvastaavat (ranska) **Alain Cyr, Jean Royer, Jean Annet**

Käännösvastaava (espanja) **Olga López**

Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**

Taitto **Verner Verass**

Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Terttu Lakner** ja **Seppo Kanerva**

Suomennoksen taitto **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Chris Wood** – Yhdysvallat

uaipresident@urantia-uai.org

Varapresidentti – **Merindi Belarski** – Australia

merindi@hotmail.com

Varainhoitaja – **Bart Gibbons** – USA

bg_tx@yahoo.com

Sihteeri – **Susan Owen** – USA

susanowen@earthlink.net

Komiteoiden puheenjohtajat

Koulutuskomitea – **Sheila Keene Lund** – USA

documentit@comcast.net

Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt Kuningaskunta

Garyurantia@aol.com

Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia

vern@designnd.com.au

Konferenssikomitea – **Arnie Ondis** – USA

ub.nwfl@gmail.com

Opintoryhmäkomitea – **Bill Beasley**

stydogroupchair.uai@gmail.com

Levityskomitea – puheenjohtaja **Bernie Belarski** – Australia

dissemination.uai@gmail.com

Käännöskomitea – **Chris Moseley** – Yhdistynyt Kuningaskunta

chrismoseley50@yahoo.com

Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA

ghtb@earthlink.net

IUA:n toimeenpaneva johtaja **Rick Lyon** – USA

ricklyon@tctc.com

Pääkirjoitus

SUZANNE KELLY
Yhdysvallat

Tervehdys, *UAI Journalin* lukijatoverit

Vuoden 2013 ensimmäisen numeron artikkelitarjonta on monipuolinen. Ensimmäisen artikkelin otsikko kuuluu *Mitä Urantia-kirjassa on meditoinnista – miten Jeesus sen teki*, ja se on Peter Holleyn laatima. Juttu on pitkänpuoleinen mutta samalla erinomaista luettavaa. Ranskan kielen käännösvastava ja apulaistoimittajani Alain Cyr sanoi tästä tutkielmasta: ”Peter Holleyn teksti tuo julki koko joukon totuutta siitä, miten Jeesus teki taidosta pitää yhteyttä Jumalaan yksinkertaista ja kaikkien saavutettavissa olevaa. Syvälinen ajattelu vaatii ei enempää eikä vähempää kuin antaumuksellista Jumalan tahdon täyttämistä. Minusta tämä teksti on hyvä lähestymistapa, kun yrittää ymmärtää sitä, miten Suuntaajamme itse asiassa toimivat muokatakseen ajatustapojamme mielekkäiksi sielun kasvun raaka-aineiksi. Sellaiseen voimme samastua.” Minäkin voin samastua Peterin ajatuksiin ja ymmärrän nyt paremmin Jeesuksen mietiskelytyyliä ja sen vaikutuksia hengelliseen sieluun, kun Peter selvittää: *Se seikka, että Jeesus käytti ja opetti mietiskelyä keinona kommunikoida Ajatuksensuuntaajan kanssa, tekee erittäin tärkeäksi ymmärtää, mitä meditoinnilla tarkoitetaan, jos kerran Urantia-kirjan viimeisen sivun sanoin nykyihmisen suurena haasteena on saada parempi yhteys ihmismielellä olevaan jumalalliseen Opastajaan.* [196:3:33]

Toisen essemme *Hukkaan joutuneen pojan paluu isänsä taloon (ja sydämeen) – tutkielma jumalallisesta rakaudesta* kirjoitti Sherry Layton. Se on osaavasti kirjoitettu ja antaa meille erinomaisen ymmärryksen ”matkastamme Isän löytämiseksi vain huomataksemme, että hän on ollut mukana koko ajan”. Sherry on

ollut verraton apulaistoimittaja, mutta hän jättää tiimmme keskittyäkseen tohtorintutkintoonsa. Kiitokset sinulle kaikesta siitä mitä olet viime vuosien kuluessa meille antanut. Tulemme kaipaamaan sinua. Parasta menestystä!

Kolmannen artikkelin, *Visio opintoryhmien taivaallisesta merkityksestä*, kirjoittaja on Charles Laurence Olivea. Hän tarkastelee opintoryhmiä aivan erityisestä näkökulmasta. Hän määrittelee näkökulman näin: *Haluaisin tarkastella opintoryhmien tehtävää ja arvoa laajemmasta näkökulmasta ja kauaskantoisemmin: uskon, että maailmanlaajuisena verkostona niillä on mahdollisuuksia myötävaikuttaa Urantian tervehtymiseen olemalla tietoisemmin yhtä taivaallisen hallintomme kanssa järkevän uskon, yhteisen opiskelun ja vilpittömän rukouksen keinoin.* Olen täysin samaa mieltä Charles Laurencen kanssa, ja uskoakseni meillä kaikilla on kyky valistaa ei vain muita vaan myös itseämme ryhmäopiskelun puitteissa.

Viimeisen artikkelimme tekijä on säännöllinen avustajamme Rick Warren, ja se on kuudes luku hänen kirjoittamastaan artikkelisarjasta *Totuus, kauneus ja hyvyys*. Tässä tutkielmassa Rick keskittyy palvontaan, hengellisen energian korkeimpaan muotoon, ja tekee tällaisen havainnon palvoessasi aktivoituu samanaikaisesti tarve luoda ja halu palvella. Rick palauttaa mieleemme perimmäisen päämäärämme tässä ajattelemaan pakottavassa luvussaan.

Vielä kerran kiitokset sinulle, Sherry Layton, palvelustasi apulaistoimittajana, samoin kuin kaikille tämän numeron avustajille.

Antoisia ja valaisevia lukuhetkiä!

Kääntänyt Seppo Kanerva

Mitä *Urantia-kirjassa* on meditoinnista – miten Jeesus sen teki

PETER HOLLEY †
Yhdysvallat

Sanojen merkitys muuttuu

Urantia-kirjassa kerrotaan, että Jeesus meditoi – ja paljon. Se ei kuitenkaan kerro, että sana ”meditointi” on etäännytynyt alkuperäisestä merkityksestään, sen jälkeen kun ilmoitus 1930-luvun keskivaiheilla sai lopullisen sanamuotonsa. Tällainen sanojen muuntuminen oli tietenkin ilmoituksenantajien ennalta nähtävissä, sillä he mainitsevat, että uskonnon julkituominen on luotava uudelleen joka kerta, kun ihmiskielen sanakirja tarkistetaan. [99:1.6] Samoin on tarpeen tullen uudistettava jokainen opetus, jossa

tällaisia sanoja esiintyy.

Sanojen muuttumiseen liittyvä pulma on siinä, että ne luovat meille muuntuneen kuvan asioista, ellemmme ole tarkkaavaisia. Se seikka, että Jeesus käytti ja opetti mietiskelyä keinona kommunikoida Ajatuksensuuntaajan kanssa, tekee erittäin tärkeäksi ymmärtää, mitä meditoinnilla tarkoitetaan, jos kerran *Urantia-kirjan* viimeisen sivun sanoin *nykyihmisen suurena haasteena on saada parempi yhteys ihmismielellä olevaan jumalalliseen Opastajaan.* [196:3:33]

Muuan sanakirja ajalta, jolloin viimeistellyt *Urantia-luvut* (myöhemmin *Urantia-kirja*) vastaan-

otettiin, esittää sanalle ”meditation” (meditointi, meditaatio) seuraavan määritelmän: perinpohjainen tai jatkuva ajattelu, asian kääntely ja pyrittely mielessä, vakava mietiskely, mentaalinen pohdiskelu; usein erityisesti uskonnollisiin aiheisiin liittyvä ajattelu. [*Websters Universal Dictionary*, toinen laitos, World Syndicate Publishing Co., 1936]

Senlaatuinen ”meditaatio”, joka liitetään usein itäisiin uskontoihin ja joka edellyttää muuntunutta tietoisuuden tilaa, ei vielä tuhon aikaan ollut löytänyt tietään sanakirjaan. Siitä tuli toissijainen ”meditaation” määritelmä vasta joskus joogi Paramhansa Joganandan länteen tulon jälkeen, jolloin hän toi mukanaan uskonnolliseksi vallankumoukseksi kutsutun ilmiön julkaistuaan v. 1946 kirjansa *Autobiography of a Yogi* (Joogin omaelämäkerta). V. 1955 julkaistun sanakirjan tarkastelu osoittaa, että älyllisesti passiivistyyppinen meditointi oli siitä poissa vielä *Urantia-kirjan* julkaisemisen aikaan. Sitä ei listata myöskään vuodelta 1982 olevassa yliopistosanakirjassani. Jotkin nykyaikaiset sanakirjat listaavat sen ensisijaisena määritelmänä. Nettisanakirjasta löytyy seuraavanlainen intransitiiviverbin määritelmä: **meditoida**: 1.) A. Buddhalaisuus ja hindulaisuus. Valmentaa, rauhoittaa tai tyhjentää mieli, usein muuntunut tila saavuttamalla esimerkiksi johonkin yhteen kohteeseen keskittymällä. B. Antautua hartaaseen mietiskelyyn, erityisesti rukoukseen. 2.) Ajatella tai pohtia, eritoten rauhallisella ja hätäilemättömällä tavalla. [www.dictionary.com]

En kuitenkaan väitä, että buddhalaisuuteen ja hindulaisuuteen kuuluva meditaatio oli lännessä tuntematonta kolmekymmenluvun puolivälissä, en myöskään väitä, että sanaa ”meditaatio” ei olisi koskaan käytetty sitä tarkoittamaan. Sitä toki käytettiin, mutta se näyttää kaivanneen seurakseen rajauksen. Ilmoituksenantajat tarkoittivat ilmeisesti buddhalaisuudelle ja hindulaisuudelle ominaista meditaatiota puhuesaan ”mystisestä meditaatiosta” (kts. myös ”mystiset transsit”, ”mystinen yhteydenpito”, ”mystiset ilmiöt”, ”mystiset kokemukset”, ”mystinen tila”, ja ”mystinen olotila”). Sana ”mystinen” juontuu kreikankielisestä termistä, joka tarkoittaa ”salaisiin riitteihin kuuluva” tai ”mysteeripapit”, ja 1930-luvun keskivaiheilla sana itsessään viittasi salaisiin tai hämäriin asioihin. Tosi asia on, että buddhalais- ja hindumeditoijat pitivät vielä tuohon aikaan menetelmänsä tiukasti varjeltuina salaisuuksina, jotka opetettiin vain sellaisille seuraajille, jotka katsottiin päteviksi ne saamaan. Heidän meditaatiotekniikkansa vaikutti entistäkin ”mystisemmältä”, koska se rakentui muuttuneen tietoisuuden ympärille ja toi muassaan – läntisen ajattelutavan mukaan – eriskummallisia kokemuksia. Muutamat idässä eläneet eurooppalaiset kuitenkin liittyivät jooga- ja buddhalaismestarien ohjaukseen ja omaksuivat näiden esoteeriset opetukset. Myöhemmin kotimaahansa palatessaan he toivat kyseiset käytänteet mukanaan.

Yksi esimerkki tällaisesta varhaisesta sanakirjaan sisällyttämättömästä käytöstä löytyy tuolloin juuri ilmestyneestä julkaisusta, josta uskotaan, että se toimi

lähteenä suurelle osalle *Urantia-kirjan* Rodan-aineistoa [Kts. www.squarecircles.com/matarticles/rodan/rodanparallels.htm] Tämä esimerkki, joka on löydettävissä Henry Nelson Wiemanin kirjasta *Issues of Life* (Elämän kysymyksiä) [New York: Abingdon Press, 1930], osoittaa, miten tarpeellista on modifioida sanaa ”meditaatio” niin, että se indikoi jotakin buddhalaisuuden ja hindulaisuuden mietiskelymenetelmistä. Wieman puhuu ”tietynlaisesta palvonnallisesta, meditatiivisesta kaihoamisesta, jossa kuunnellaan rauhallisesti, kunnes maailman kutsuhuudot ja meditoijan omat syvimät sydämen kaipaukset sulautuvat yhdeksi ainoaksi tarpeeksi. ”Kaihoaminen Ylimmän edessä”, Wieman kirjoittaa, ”ruokkii sanoin kertomatonta kaipausta.” [Emt. s. 94] Wiemanin piti sepittää termi ”inarticulate aspiration” (sanoin kertomaton kaipaus). Hänen oli myös yhdistettävä se ”tietynlaiseen palvonnalliseen, meditatiiviseen kaihoamiseen”.

Tämän esimerkin tiimoilta on kuvaavinta, että ilmoituksenantajat ottivat Wiemanin passiivisen ”tietynlaisen palvonnallisen, meditatiivisen kaihoamisen” ja muunsivat sen edellä mainituissa määritelmässä dynaamisesti aktiiviseksi, pohdiskeluvantyyppiseksi meditoinniksi; sentyyppiseksi mietiskelyksi, jota Jeesus sovelsi ja opetti. IV osan keskiväliolentolaatija vertasi tällaisia syvästi ajattelevia mietiskelijöitä ”korkealle kapuaviin sieluihin”, jotka saavuttavat ”älyllisen ajattelun vuorenharjan”, jossa he ”saavuttavat tietoisuuden niistä korkeammista virroista, joita henkikäsitys ja taivaallinen kommunikointi edustavat”. (160:3.5) Toisaalla *Urantia-kirja* valittaa kuitenkin: *on murhemielin pantava merkille, että perin harvat henkilöt Urantialla osaavat nauttia siitä, että he kehittävät tällaisia rohkeudesta ja itsenäisestä kosmisesta ajattelusta kertovia ominaisuuksia.* [16:6.9]

Rodan

Rodanilta saamme kenties *Urantia-kirjan* parhaan näkemyksen sentyyppisestä meditoinnista, jota Jeesus itse sekä opetti että harjoitti. Rodanista oli tullut Jeesuksen opetuslapsi siiben opetukseen pohjautuen, jonka hän oli saanut eräältä Abnerin työtoverilta tämän johdettua muutta Aleksandrian läbetyretkeä [160:0]. Kaikista Jeesuksen opetuslapsista Abner ilmeisesti ymmärsi Jeesuksen opetukset parhaiten. Ainakin meille kerrotaan, että *Abnerin viimeisinä vuosina ja jonkin aikaa sen jälkeenkin Filadelfian uskovat pitäytyivät tiukimmin kuin mikään muu ryhmä maan päällä Jeesuksen uskontoon, sellaisena kuin hän sitä eli ja opetti.* [166:5.6] Rodan-aineistoa ei missään nimessä sisällytetty *Urantia-kirjaan* johtamaan meitä harhaan.

Rodan puhui siitä, mitä Jeesus – – *niin perin johdonmukaisesti käyttää ja jonka hän on opettanut teille jokaista yksityiskohdasta myöten – – palvovaa mietiskehyä eristyneisyydessä – – tapa varsin usein vetäytyä omiin oloihinsa pitämään yhteyttä taivaassa olevaan Isään.* [160:1.10]

Rodan sanoi Jeesuksesta, että *tälläkin hetkellä hän on ulkona kukkuloilla täydentämässä voimavarojaan* [160:3.1].

Rodan jatkoi: *Koko tämän ongelman salaisuus kietou-*

tuu hengelliseen yhteydenpitoon, palvontaan. Ihmisen näkökulmasta katsottuna kysymys on mietiskeilyn ja rentoutumisen yhdistämisestä. Mietiskely rakentaa yhteyden mielestä henkeen; rentoutuminen määrää, mikä on hengellisen vastaanottavaisuuden kapasiteetti. Ja tästä, että heikkouden tilalle tulee vahvuus, pelon tilalle tulee rohkeus ja minuuden mielen tilalle tulee Jumalan tahto, muodostuu palvonta. [160:3.1]

Hän huomautti: Älyllisen ajattelun jokaiselta vuorenharjalta on saatavissa rentoutusta mielelle, voimaa sielulle ja uskonyhteyttä hengelle. [160:3.5] Ja hän osoitti, kuinka alempitasoinen, egoistinen ajattelu on voitettavissa korkeatasoisimmilla ajatuksilla:

Tällaisista laadukkaasta elämäntavan tarjoamista edullisista asemista ihminen kykenee nousemaan ajattelun alemmilla tasoilla esiintyvien ärsyttävien materiaalien tekijöiden – murehtimisen, mustasukkaisuuden, katuden, kostamisen ja kypsymättömän persoonallisuuden tuntemaan yhteyden – yläpuolelle. Tällaiset korkealle kiipeävät sielut vapauttavat itsensä suuresta joukosta elämän joutavuusista johtuvia akanvirtaisia ristiriitoja, ja näin he pääsevät tilanteeseen, ettei ole mitään, joka estäisi heitä saavuttamasta tietoisuutta niistä korkeammista virroista, joita henkikäsitely ja taivaallinen kommunikointi edustavat. [130:3.5]

Opetuslapsiksi kääntynyt kreikkalaisfilosofi lisäsi:

Kun nämä kokemukset vähän väliä toistuvat, ne kiteytyvät tavoiksi, voimaa antaviksi ja palvonnallisiksi tavoiksi, ja tällaiset tavat muotoutuvat vibdoin hengelliseksi luonteeksi, ja kanssaihmiset tunnustavat lopulta tällaisen luonteen kypsäksi persoonallisuudeksi. Aluksi tällaiset tavat ovat vaikeita ja aikaa vieviä, mutta kun niistä tulee totuttuja, ne yhtäkkiä ovatkin lepuuttavia ja aikaa säästäviä. [160:3.2]

Huomatkaa, että Rodanille rentoutuminen, joka liittyy Jeesuksen dynaamiseen, ajattelevaan mietiskelyyn, seuraa siitä, että on saavuttanut ”älyllisen ajattelun vuorenharjan” ja ”hengellisen yhteydenpidon”, ei suinkaan niin, että ne kuuluisivat sen saavuttamiskelpoihin; että ne hindulaisuuden ja buddhalaisuuden (ja itsehypnoosin) tavoin olisivat enemmän tai vähemmän itsenäinen osa tätä tekniikkaa.

Rodanin syvällisin huomautus on tämä: Mietiskely rakentaa yhteyden mielestä henkeen [160:3.1]. Henkeen saadaan toisin sanoen yhteys aktiivisesti ajattelevan mielen avulla. Tämä on täysin yhdenmukaista sen kanssa, mitä opimme *Urantia-kirjan* muista kohdista, jotka käsittelevät Ajatuksensuuntaajien olemusta suhteessa kuolevaisen mieleen.

Ajatuksensuuntaajat

Meille kerrotaan melkoisen selkeästi ja monin tavoin, että Ajatuksensuuntaajat asuvat ja vuorovaikuttavat ”yksilön mielen ajattelukeskuksissa” (34:5.6).

Jos ollaan taipuvaisia katsomaan teorian mukainen alitaajuinen mieli käytännölliseksi työhypoteesiksi muutoin yhtenäisen älyllisen elämän piirissä, niin johdonmukaisuuden nimessä tulisi pitää myös selvänä, että on olemassa samanlainen ja vastaava ylöspäin nousevan älyllisen toiminnan alue, joka muodostaa ylitajuisuuden tason, vyöhyk-

keen, jolla ollaan välittömässä yhteydessä sisäiseen henkenteettiin eli Ajatuksensuuntaajaan. [100:5.6]

Ihmisen tajunta lepää kevyesti alapuolella olevalla sähkökemiallisella mekanismilla ja koskettaa aavistuksenomaisesti yläpuolella olevaa henkis-morontiaalista energijärjestelmää. Kuolevaisena viettämänsä elämän aikana ihmisolento ei ole koskaan täysin tietoinen kummastakaan näistä kahdesta järjestelmästä. Siksi hänen onkin toimittava mielessä, josta hän on tietoinen. [111:1.5]

Huomatkaa, miten läheisesti tämä idea ”ylöspäin nousevasta älyllisen toiminnan alueesta” sivuaa Rodanin näkemystä, jonka mukaan meditointi on älyllistä vuorelle kapuamista. Huomatkaa myös, että kysymyksessä ei ole tietoisuuden alempi taso, josta on puhe, vaan mieluumminkin ”henkis-morontiaalinen energijärjestelmä”.

Merkitävin vaikeus, jonka kohtaatte yhteydenpidossanne Suuntaajan kanssa, onkin juuri tämä luontainen aineellinen olemuksenne. Perin harvat kuolevaiset ovat todellisia ajattelijoita; te ette kehitä ja harjaannuta mieltänne hengellisesti niin pitkälle, että muodostuisi suotuista yhteys jumalallisiin Suuntaajiin. Ihmissielen korva on miltei kuuro niille hengellisille vetoimuksille, jotka Suuntaaja kääntää armolahjojen Isän universaalisten rakkauden viestilähetyksen sisältämistä moninaisista sanomista. Suuntaajan on melkein mahdotonta tallentaa näitä innoittavia henkisiä johdatuksia eläinperäiseen mieleen, joka niin perin juurin on fyysisen puoleenne kuuluvien kemiallisten ja sähköisten voimien hallitsema. [110:7.6]

Oletetaan siis, että ”ajattelu” sekä ottaa yhteyden Ajatuksensuuntaajaan että ”kuulee” sitä, sillä sanaakaan ei sanota passiivisesta ”kuuntelemisesta”. Ajatuksensuuntaajat eivät puhu mielellemme, vaan niiden on käytettävä mieltämme puhumaan puolestaan. Ne tekevät tämän oman ajatteluprosessimme kautta:

Ajatuksensuuntaajalla ei ole mitään erityistä mekanismia, jonka avulla se saisi itsensä ilmaistuksi. Ei ole olemassa mitään mystistä uskonnollista valmiutta uskonnollisten tuntemusten vastaanottamiseksi tai julkituomiseksi. Nämä kokemukset tehdään saavutettaviksi kuolevaisen olennon mielen luonnollisesti määräytyvän mekanismin kautta. Ja siinä piilee eräs selitys siihen, miksi Suuntaajan on vaikea ryhtyä suoraan yhteydenpitoon pysyvänä olinpaikkanaan olevan aineellisen mielen kanssa. [101:1.2] Jumalallinen henki ottaa yhteyden kuolevaisen ihmiseen, mutta se ei tapahdu tunteiden eikä emootioiden kautta vaan korkeimman ja hengellistyneimmän ajattelun alueella. [101:1.3]

(Ajatuksensuuntaaja on) korkeampi ja aidosti sisäinen ajattelun hengellinen virike [108:6.4]

Suuntaaja ei pyri kontrolloimaan ajatteluanne sinänsä vaan mieluumminkin hengellistämään sen, iästämään sen. Sen paremmin enkelit kuin Suuntaajakaan eivät pidä tehtäväänään suoranaista ihmisen ajatteluun vaikuttamista, vaan se on sellainen persoonallisuuteen kuuluva etuoikeus, joka on vain ihmisellä. Suuntaajat omistautuvat ajattelu-prosessinne kohentamiseen, modifioimiseen, suuntaamiseen ja koordinoimiseen – [110:2.4]

Jumalalliset asujaimet suuntaavat ajatteluamme, kunnes se puhuu niiden puolesta, kunnes ajatustem-

me sisältö käy yksiin korkeamman totuuden ja Suuntaajan Paratiisin-Isän universaaleista kaukoviesteistä tekemien käännosten kanssa. Jeesuksen mietiskelytapa noudattaessamme koemme yhtä aikaa sekä Suuntaajien ajattelua että omaa ajatteluamme! Rodankin puhui mentaalisen kurillisuuden tarpeesta, ja sellainen löytyy palvonnallisen, rentoutumiseen liittyvän dynaamisen ajattelun toistuvasta harjoituksesta. Sellainen on Jeesuksen mietiskelytapa, josta kehittyi hengelliseen yhteydenpitoon kelpollinen mieli.

On selvää, että jeesusmaisessa meditoinnissa *mu-rehtiminen, mustasukkaisuus, kateus, kosto ja kypymättömän persoonallisuuden tuntema ylpeys* (160:35), joista Rodan puhui, meidän on määrä valjastaa ja ottaa käyttöön, mieluummin kuin että ne heti alussa tyhjenetään mielestä, niin kuin joogit ja buddhalaiset tekevät. Meidän on itse tartuttava ajatuksiimme – sellaisina kuin ne ovat – ja suunnattava ne Jumalan luo. Jeesus sanoi:

”Älkää yhtenä ylen määrin huolehtiko arkipäiväisistä tarpeistanne. Älkää olko peloissanne maiseen olemassaoloonne liittyvistä ongelmista, vaan kaikkien näiden asioiden osalta levittäkää rukouksin ja hartain pyynnöin, vilpittömän kiitollisuuden hengessä, kaikki tarpeenne taivaassa olevan Isänne eteen.” [146:2.16]

Samalla Jeesus kehotti *käyttämään rukoilua keinona, joka johtaa kiitosten osoittamisen kautta aitoon palvontaan.* [146:2.15] Ja puhuessaan samoista aiheista Rodan kääri mietiskelyn, rentoutumisen ja hengellisen kommunikoinnin samaksi vahapalloksi, joka sisältönä ovat ”palvonta” tai ”palvova mietiskely” (160:3.1)

Tästä voimme siis nähdä, että todellisuudessa kaiken tämän Jumalalle suunnatun ajattelun, rukoilun, kosmisen ajattelun, kiittämisen, meditoinnin ja palvonnan välillä vallitsee vain aste-ero. Ne ovat mieluummin eri perheenjäseniä kuin eri lajeja. Joiltakin osin mietiskely esimerkiksi eroaa rukouksesta vain vähän, toisaalta se on samaa kuin rukoilu. Se saattaa lisäksi johtaa suuriin kiitollisuuden purkauksiin.

Urantia-kirja paljastaa, että rukoilu on ainoa menetelmä, jonka avulla jokainen ihminen kaikista muista kuolevaisen kyvyistä riippumatta voi näin tuloksellisesti ja näin välittömästi läbestyä sen maailman kynnystä, jossa hän voi olla yhteydessä Tekijäänsä – jossa luotu saa kosketuksen Luojojansa todellisuuteen, ihmisessä itsessään asuvaan Ajatuksensuuntaajaan. [91:6.7]

Ja lisäksi: *Rukoileminen johdattaa maan kuolevaiset aitoa palvontaa olevaan yhteydenpitoon.* [144:4.4] *Mutta mietiskely rakentaa yhteyden mielestä henkeen.* [160:3.1] *Sinä hetkenä, kun pyyteellisyys tunkentuu palvontaan, sinä silmänräpäyksessä hartaudenharjoituksen luonne muuttuu: palvonnasta tulee rukous.* [5:3.4] Sama on epäilemättä totta myös, kun puhe on korkeammista ja alemmista jeesusmaisessa mietiskelyssä. Sen alempiin puoliin kuuluu yleisesti tiedon ja ymmärryksen – tosiasiallisen selvennyksen – etsiminen johonkin asiaan tai ongelmaan. Sen korkeampia puolia – transsendenttinen, palvonnallinen meditointi – on tietäntyyppinen itsensä unohtava kosminen ajattelu, ja juuri täältä tieto ja ymmärrys eli hengellinen valaistuminen todennäköisesti löytyy.

Ajattelu antautuu viisauden edessä, ja viisaus katoaa valaistuneeseen ja mietiskelevään palvomiseen. [112:2.11] Viisaus on mietiskelevää ja kokemusperäistä ajattelua. (85:7.3)

palvonta on itsensä unohtamista – superajattelua [143:7.7]

Eli toisin sanoin ilmaistuna: Tavanomainen ajattelu nousee mietiskeleväksi ja kokemukselliseksi ajatteluksi, ja se puolestaan nousee valaistuneeksi ja reflektiiviseksi palvonnaksi. Ja lisäksi:

Mikset auta Suuntaajaa, kun se suorittaa tehtävänsä, joka on näyttää sinulle kaikkien näiden rasittavien aineellisten ponnistelujen hengellinen vastinkappale? Mikset salli Suuntaajan vahvistaa itseäsi kosmista voimaa merkitseväillä hengellisillä totuuksilla painiskellessasi luodun olemassaoloon kuuluvien aineellisten vaikeuksien kanssa? Mikset robkaise taivaallista auttajaa virkistämään itseäsi sillä, että se levittäisi kirkkaana eteesi ikuisen näkymän universaaliseen elämästä, silloin kun hämmennyksessäsi tuijotat ohikäitävän hetken sisältämiä ongelmia? Miksi torjut universuminäkökulman tarjoaman valaistumisen ja innoittumisen raataessasi ajallisuuteen kuuluvien vaikeuksien keskellä ja haparoidessasi kuolevaisena kulkemaasi elämäntaipaletta haittaavien epävarmuuksien sokkeloissa? Miksi et sallisi Suuntaajan hengellistää ajatteluasi, vaikka jalkojesi vielä onkin astuttava maisen yrittämisen aineellisia polkuja? [117:7.3]

Juuri tässä mielessä Jeesus sanoi Pietarille: *”Anna kokemuksen opettaa itsellesi mietiskelyn arvo ja järjellisen pohdiskelun voima.”* [192:2.2] Jeesusmainen hengellinen mietiskely on lisäksi oleellinen hengellisen kasvun osatekijä.

Uskonnollista kasvua suosiviin tapoihin kuuluvat kultivoitunut berkekyys jumalallisia arvoja kohtaan, uskonnollisen elämän havaitseminen muissa ihmisissä, kosmisten merkitysten syvälinen mietiskely, hartaudella suoritettu ongelmien ratkaiseminen, oman hengellisen elämänsä jakaminen lähimmäistensä kanssa, itsekkyyden välttäminen, kieltäytyminen jumalallisen armon selviönä pitämisestä, elämänsä eläminen niin kuin olisi Jumalan kasvojen edessä. [100:1.8]

Mietiskelevä Jeesus

Miltei jokaisessa *Urantia-kirjan* sellaisessa esimerkkitaipauksessa, jossa Jeesus mietiskeli, asiayhteys osoittaa selkeästi, että hän harjoitti silloin ajattelua (kts. luetteloa jäljempänä). Niissä muutamissa tapauksissa, jolloin se ei ole selkeästi ilmeistä, voimme kuitenkin olettaa näin olleen, sillä mitään vastakkaista ei esitetä. *Urantia-kirjassa* ilmoituksenantajat kutsuvat ”ei minkään ajattelemissa” (samoin kuin ”ei minkään näkemistä” ja ”ei minkään tekemistä”), jotka johdettiin Lao-tsen opettamasta *vastarinnasta pidättymisestä ja hänen tekemästään erosta* toimimisen ja pakottamisen välillä [94:6.7] (mikä on yhä löydettävissä buddhalaisuuden opetuksissa) itse asiassa ”vääristymäksi”. [94:6.7] ”Mystisen tilan” (eli näkyjen vallassa olevan tajunnan transsinkaltainen tila) (100:5.8, 9) viljelemisen suhteen, mistä sanotaan, että kyseinen tila koostuu yhdeltä osaltaan ”verrattain passiivisesta älyllisestä toiminnasta”.

nasta”, meitä varoitetaan, että sitä tulisi kaikissa olosuhteissa karttaa keinona päästä uskonnolliseen kokemukseen, sillä se *vie tajuntaa pikemminkin kohti alitajuisia kuin ylitajuisuuden, hengellisen kontaktiväyöhykkeen, suuntaan* [100:5.9], se toisin sanoen vie kohti tietoisuuden alemmaa, animaalista tasoa, pikemminkin kuin sen ylempää, morontiaalis-hengellistä tasoa. Koskeeko tämä varoitus mahdollisesti suoraan hinduja ja buddhalaisia, on epävarmaa (mutta kts. jäljempänä). Passiivisemmän älyllisen meditaatiotyylin kannattajien on itse tehtävä omalta osaltaan tällaiset valinnat. Jeesuksen seuraajana minä henkilökohtaisesti katson parhaaksi järjestää mietiskelyni niin kuin Mestarini ja Vanhempi Veljeni, Nasaretin Jeesus, sen teki.

1. Jo niin varhain kuin yhdenentoista vuotenaan Jeesus harjoitti ”syvällistä mietiskelyä ja vakavaa pohdintaa” (124:3.10). Tämän mentaalisen harjoituksen sisältönä oli se, että *häntä askarrutti kovasti se, miten hän suoriutuisi velvollisuuksistaan perhettä kohtaan ja olisi samalla kuuliainen koko maailmaan kohdistuvalle kutsumustehtävälleen.* [124:3.10].
 2. Kun Jeesus oli kolmentoista, hän kävi ensimmäisen kerran Jerusalemin temppelissä. Nähdessään pääsiäisen viettoon kerääntynyt väkijoukot, *häntä askarrutti syvästi se, miten nämä juutalaiset olivat tunnetun maailman äärimmäisistäkin kolkista tänne kerääntyneet.* [124:6.11] Kyseisen vierailun aikana hänen perheensä majoittui Betaniaan, ja hän *oli enimmänsä aikaa puutarhassa siellä yksikseen mietiskellen.* [125:4.1] Meille kerrotaan, että ainakin joiltakin osin tämä mietiskely *askaroi painavien ongelmien parissa.* [125:5.4]
 3. Jeesuksen neljäntenätoista vuotena *hän teki useita retkiä Nasaretin luoteispuolella sijaitsevan kukkulan laelle siellä rukoillakseen ja mietiskelläkseen.* [126:1.1] Tuolloin – – *hänellä oli tapana suunnata katseensa kohti Megiddoa ja muistella tarinaa [ajatus] siitä, kuinka Egyptin armeija voitti ensimmäisen suuren voittonsa Aasiassa; ja miten myöhemmin muuan toinen tällainen armeija nujersi Juudan kuninkaan Joosian. Hänen ei tarvinnut siirtää katsettaan kauas nähdäkseen Ta’anakin, jossa Debora ja Baarak nujersivat Siiseran. Matkan päästä hän erotti Dootanin kukkulat, joista hänelle oli opetettu, että Joosefin veljet siellä myivät tämän orjaksi Egyptiin. Sitten hän tapasi kääntää katseensa Eebaliin ja Gerissimiin ja kerrata mielessään [ajatus] perimätietoja, jotka kertoivat Abrahamista, Jaakobista ja Abimelekistä. Ja tällä tavoin hän muisteli ja pohdiskeli mielessään [ajatus] isänsä Joosefin kansan historiallisia ja perimätiedon kertomia tapatumia.* [126:1.2]
- Huomatkaa, että ilmoituksenantajat käyttävät täsmälleen 1930-luvun keskivaiheen määritelmää sanasta ”meditointi”: ”asian kääntely ja pyörittely mielessä”.
4. Kun hän oli viisitoistavuotias, kerrotaan, että *Jeesuksen syvälliset mietiskelyjaksot, hänen tavan takaa tekemänsä rukousretket kukkulan laelle ja hänen vähän väliä julkituomansa monet kummalliset ajatukset häntäännyttivät hänen äitiään perin juurin.* [126:3.13] Tämä liittyy taas suoraan hänen ajatteluunsa, vaikkei se olekaan yhtä selvää kuin joissakin muissa esimerkeissä:

Jeesus oppi väbitellen olemaan pubumatta kaikista ajatuksistaan, olemaan esittämättä kaikkia käsityksiään maailmalle, edes omalle äidilleen. Tästä vuodesta alkaen Jeesus alkoi aina vain vähemmän tuoda julkei, mitä hänen mielessään liikkui. Hän toisin sanoen puhui vähemmän niistä asioista, joita keskitasoinen ihminen ei pystyisi käsittämään, ja joista puhuminen vain johtaisi siihen, että häntä pidettäisiin omituisena tai tavallisista ihmisistä poikkeavana. [126:3.14]

5. Jeesuksen ollessa 25-vuotias *sattui usein, että Ruut tuli leikkitovereineen keskeyttämään hänet, kun hän oli syvässä mietteissään.* [128:6.10] Meille kerrotaan, että hänen mietteidensä kohteena oli hänen työnsä ”maailman ja universumin hyväksi”. (128:6.10)
 6. Heti kasteensa jälkeen Jeesus vetäytyi vuorille neljäksikymmeneksi päiväksi, sillä – – *hän halusi olla jonkin aikaa poissa, tekemässä hiljaista ajatustyötä, voidakseen harkita niitä suunnitelmia ja päättää niistä menetelmistä, joilla hän veisi läpi julkisen toimintansa tämän maailman ja paikallisuniversuminsa kaikkien muiden maailmojen hyväksi.* [136:3.3] Tuona aikana, jolloin hän mietiskeli, hän ei kahteen päivään nauttinut ruokaa, sillä – – *hän oli niin syventynyt ajatuksiinsa, että syöminen unohtui häneltä kokonaan* [136:4.3]. Ja tämän suurimerkityksisen mietiskelyjakson tuottamat tulokset osoittivat lopullisesti, että jumalallinen mieli oli voitokkaasti ja hengellisesti päässyt ihmisälyn herraksi. [136:4.4]
- Myös meidän jeesusmaisen mietiskelymme päämääränä tulisi olla samastuminen yhä enemmän jumalalliseen mieleemme, Ajatuksensuuntaajamme mieleen, niin että hyväksymme sen hengellistämisen ajatustemme version omaksemme!
7. Vähän myöhemmin Jeesus vietti Galileanmeren rannalla koko yön mietiskellen ja *[hän] ajatteli – ajatteli seuraavan päivän sarastukseen asti.* [137:5.3]
 8. Olipa Jeesuksen meditoitajakso pituudeltaan kuu-kauden, yön kestävä tai muutamaksi toviksi tiivistynyt, aina hän vaipui ajatuksiinsa: *Ja kun Jeesus oli pää kumarassa betken aikaa hiljaa miettinyt, hän äkkiä lausui: ”Palaa kotiisi. Poikasi jää eloon.” – – siinä ei ollut kysymys ihmetekona suoritetusta fyysisen sairauden parantamisesta. Kysymys oli pelkästään luonnonlain kulun ennalta tietämisestä, juuri sellaisesta tietämisestä, johon Jeesus kasteensa jälkeen vähän väliä turvautui.* [146:5.2]
- Tietoa ei tietenkään voi erottaa niistä ajatuksista ja käsityksistä, jotka sen ilmaisevat.
9. Myöhemmin tapaamme Jeesuksen istumassa vanhassa veneessä, jossa hän *mietiskeli, mihin toimenpiteeseen valtakunnan laajenemisen hyväksi tehtävässä työssä olisi seuraavaksi ryhdyttävä.* [151:1.1] Tarkastelepa taas hänen mietiskelynsä sisältöä. On selvää, että siinä oli kysymys ajattelusta.

Voimme olla vakuuttuneita siitä, että kaikissa naisissä mietiskelytapauksissa (ainakin aikuisiällä) Jeesus harjoitti transsendenttista mietiskelyä korkeammassa mielessään ja / tai joko suorassa tai epäsuorassa yhteydenpidossa Ajatuksensuuntaajaansa. Rodanin sanoin: ”tietoisuus niistä korkeammista virroista, joita henkikäsitys ja taivaallinen kommunikointi edusta-

vat” (160:3.5). Jeesus mietiskeli ja sai mukaansa tiedon Isän tahdosta. Ja niin voimme mekin saada! Se on jeesusmaisen mietiskelyn mitä ilmeisin tarkoitus.

Jumalan kuuleminen

Olen osoittanut, ettei saa olettaa ajatuksellisen mietiskelyn olevan yksisuuntaista. ”Kuulemme” Ajatuksensuuntaajamme kommunikoinnin mieleemme sisällä juuri niissä korkeamman tason ajatuksissamme, joilla pääsemme sille mielen alueelle, jossa Opastaja toimii. Jumala puhuu meille itse asiassa omilla ajatuksillamme. *Olet kokolailla kykenemätön erottamaan oman aineellisen älytoimintasi aikaansaannosta sielusi ja Suuntaajan yhteisten toimien tuloksesta.* [110:4.2]

Tällä tavoin Jeesuksen Ajatuksensuuntaaja kommunikoi Jeesuksen kanssa tämän ollessa 13-vuotias:

Helmikuun puolenvälin paikkeilla Jeesus vakuuttui ihmisenä siitä, että hänen oli määrä suorittaa maan päällä tehtävä, jonka tarkoitus olisi valistaa ihmistä ja paljastaa hänelle Jumala. Suunnattoman tärkeitä päätöksiä niihin liittyvine kauaskantoisine suunnitelmineen oli muotoutumassa tämän ulkonaisesti aivan tavalliselta Nasaretin juutalaispojalta näyttävän nuorukaisen mielessä. Koko Nebadonin älylliset olennot seurasivat lumontuneina ja hämmästellin, kun tämä kaikki alkoi kehkeytyä tuolloin nuorukaisikäisen puusepänpöjan ajatusmaailmassa ja toiminnassa. [124:5.3]

Meille kerrotaan, että *palvontaa voi verrata toimenpiteeseen, jolla sielu viritetään tavoittamaan Universaalisen Isän infiniittisen hengen maailmankaikkeuteen suuntaamat kaukotiedotuslähebetykset.* [144:4.8] Rodan sai meidät ymmärtämään, että *palvonta on osa samaa vahapalloa kuin mietiskely.* Yhdessä *Urantia-kirjan* kohdassa *palvonta määritellään ”superajatteluksi” (143:7.7), eli epäegoistiseksi ”itsensä unohtavaksi” ajatteluksi.* Jos keran vielä tarkastelemme, mitä Rodanin mainitsemalla ”älyllisen ajattelun vuorenharjalla” tapahtuu, niin se on *pinnistelemtöntä tarkkaavaisuutta, aitoa ja ihanteellista sielun lepoa, eräänlaista levollista hengellistä harjoitusta.* [143:7.7]

Se, mitä tapahtuu, on, että jossakin matkan varrella *palvonnallisen mietiskelyn aikana (riittävän harjaannuksen ja henkilökohtaisen kasvun myötä – sellaisen tarvetta ei voi korostaa liikaa) oma ajatuksensuuntaajamme enemmän tai vähemmän lakkaa ja tilalle astuu Suuntaajan mielen ajatuksensuuntaaja, joka ohjaa ajatteluaamme ja luo sille hengellisen vastineen. Mutta kuten edellä on käynyt selville, sitä minä mielessämme käsitämme, ei voi millään muotoa erottaa omasta ajattelustamme. Itse asiassa se on omaa ajatteluaamme! Mitään todellista eroa ei tässä mielessä ole palvovan mietiskelyn kuluessa tapahtuvan ja palvonnalla kuluessa tapahtuvan välillä:*

Palvontakokemus sisältää kumppaniksi annetun Suuntaajan ylevän yrityksen viestittää jumalalliselle Isälle ihmisen sielun – Jumalaa etsivän kuolevaisen mielen ja Jumalaa paljastavan kuolemattoman Suuntaajan yhteisluomuksen – sanoin kuvaamattomat kaipaukset ja kielen kertomattomat hartaat pyrkimykset. Näin ollen palvonta on teko, jolla aineellinen mieli, yhteydessään olevan hengen opastuksessa, myöntyy hengellistyvän minän yritykseen

asettua yhteyteen Jumalan kanssa Universaalisen Isän uskonpoikana. Kuolevaisen mieli antaa suostumuksensa palvontaan, kuolevaisen sielu halajaa palvontaa ja antaa sille alkusysäyksen, jumalallinen Suuntaaja-läsnäolo toimii tämän palvonnalla johtajana kuolevaisen mielen ja kehittyvän kuolemattoman sielun puolesta. Aidosta palvonnasta tulee loppujen lopuksi neljällä kosmisella tasolla toteutuva kokemus: älyllisellä, morontiaalisella, hengellisellä ja persoonallisella — mielen, sielun ja hengen tietoisuutta ja niiden yhdistymistä persoonallisuudessa. [5:3.8]

Rukouksen, palvonnalla ja jeesusmaisen mietiskelyn välinen ero näyttää olevan hiuksenhieno:

Jeesuksen kasteen ja hänen Perean kukkuloilla viettämiensä neljänkymmenen päivän jälkeen on tuskin oikein puhua näistä hetkistä, jolloin hän oli yhteydessä Isäänsä, kutsumalla niitä rukoilemiseksi, tosiasioiden mukaista ei myöskään ole sanoa Jeesuksesta, että hän olisi palvonut, mutta on täysin oikein puhua näistä hetkistä sanomalla niitä henkilökohtaiseksi yhteydenpidoksi, jota Jeesus piti Isäänsä. [144:1.8]

Ja täsmälleen noin Rodan määritteli mietiskelyn, jota Jeesus

niin perin jobdonmukaisesti käyttää ja jonka hän on opettanut teille jokaista yksityiskohtaa myöten – – palvovaa mietiskelyä eristyneisyydessä – – Jeesuksella on tapana varsin usein vetäytyä omiin oloihinsa pitämään yhteyttä taivaassa olevaan Isään [160:1.10].

Hiljainen vastaanottavaisuus

On totta, että

Jeesus opetti seuraajilleen, että heidän tulisi rukouksensa Isälle esitettyään olla hetken aikaa hiljaa ja vastaanottavaisia antaakseen sisimmässään olevalle hengelle paremman mahdollisuuden puhua kuuntelevalle sielulle. [146:2.17]

Mutta määrittellessämme sen suhdetta mietiskelyyn meidän tulisi ensiksi panna merkille, että tässä on kysymys yhteydestä sieluun, ei niinkään tietoiseen mieleen; jälkimmäinenhän on tietenkin mietiskelyn tavoite.

Seuraavaksi meidän tulee tarkastella sitä laajempaa yhteyttä, jossa Jeesus tämän seuraajilleen opetti. Tuohon aikaan nämä tuskin osasivat rukoilla, palvonnasta tai mietiskelystä puhumattakaan. Tuolloin Jeesus myös *piti valitettavana sitä, että hänen seuraajiensa rukouksissa ja palvonnassa esiintyi niin vähän kiitoksen henkeä.* [146:215] Vuotta aiemmin, tammikuussa 27 jKr. Jeesus oli asettanut apostolit virkaansa. Kuusi kuukautta myöhemmin, kesäkuussa sen jälkeen kun Jeesus oli opettanut heitä rukoilun ja palvonnalla luonteesta, meille kerrotaan, että *apostolit ymmärsivät hänen – – esittämistään opetuksista vain muutaman* [143:7.9]. Saman vuoden syyskuun tienoilla apostolit yhä pysyivät häntä antamaan heille *mallirukouksen, jonka he voisivat opettaa uusille opetuslapsille.* [144:3.1]

Kolme kuukautta myöhemmin, tammikuussa 28 jKr, – vuosi heidän apostoliutensa alkamisen jälkeen – tämä ryhmä, johon nyt kuului myös kaksitoista Johannes Kastajan entistä opetuslasta, lähti ensimmäi-

selle Galilean-saarnamatkalleen. Kun he olivat päässeet Jotapataan, Natanael sanoi kertoman mukaan, että hän oli mielessään hämmennyttäytynyt siitä, mitä Mestari oli opettanut rukoilemisesta [146:2.1]. Vastatessaan Natanaelin hämmennykseen Jeesus esitti pitkän ja monipolvisen opetuksen, johon sisältyy myös hiljaisen vastaanottavaisuuden käsite.

Jeesuksen ”seuraajat”, joille nämä opetukset osoitettiin, olivat sekä hänen omia apostolejaan että Johannes Kastajan mukana olleita ynnä joukko ryhmään liittyneitä ”opetuslapsia”, joita eri apostolit ainakin osittain ohjasivat. Apostolit saivat Jeesuksen luvalla nyt saarnata esteittä. [146:0.2] Kun asiaa tutkitaan koko yhteydessään, niin väistämätön johtopäätös on, että tämä rukousta seuraava hiljainen vastaanottavaisuuden tuokio oli tarkoitettu tiukasti henkilöille, joilla ei ollut todellista ymmärrystä siitä, mitä rukoilun ja palvonnan (tai kiittämisen) tulee itse asiassa olla. Kertoman mukaan monetkaan Jeesuksen apostoleista Jotapatassa eivät kyenneet kokonaan käsittämään hänen opetustaan [146:2.18] rukoilemisesta ja palvonasta. Joten todennäköisesti ”seuraajien” valtajoukko, jolle opetus hiljaisesta vastaanottavaisuudesta oli suunnattu, ymmärsi vieläkin vähemmän.

Urantia-kirjan toteamusta, jossa sanotaan: heidän tulisi olla hetken aikaa hiljaa ja vastaanottavaisia antaakseen sisimmässä olevalle hengelle paremman mahdollisuuden puhua kuuntelevalle sielulle [146:2.17], seuraavat nämä sanat:

Isän henki puhuu ihmiselle parhaiten, kun ihmisen mieli on suuntautunut aitoon palvontaan. Palvomme Jumalaa meissä olevan Isän hengen antaman avun turvin ja sitä kautta, että ihmismieli on totuudesta osalliseksi pääsemisen myötä valaistunut. [146:2.17]

Toteamus ei siis riitä yksinään, vaan sitä pitää tarkastella suhteessa palvontaan – ja laajemmin – palvonnalliseen, jeesusmaiseen mietiskelyyn. Koska tällainen hiljaista vastaanottavuutta vaativa ohje esiintyy koko *Urantia-kirjan* opetuksissa vain tässä yhdessä kohdassa, on mitä järkevintä ajatella sen edustavan pelkästään hätäneuvoa, jonka Jeesus kehitti pitäkseen seuraajansa ruodussa, sen jälkeen kun nämä olivat joko lausuneet rukouksensa tai esittäneet ne täysin puutteellisina. Suomalla Ajatuksensuuntaajalle aikaa jättää jonkinlainen merkintä heidän sielunsa – vaikkapa vain heidän vilpittömästä rukoilunhalustaan – siitä seuraisi tiedostamatonta kasvua, ja näin he etenisivät kohti tosiasiallisia ”eettisen rukoilun”, kiittämisen, palvonnan ja palvonnallisen mietiskelyn tekniikoita, joiden kautta yhteys Ajatuksensuuntaajaan saattaisi vihdoinkin toteutua. Oli miten oli, mikään ei osoita, että ”hiljainen vastaanottavaisuus” olisi tarkoitettu joko tietyyppiseksi mietiskelyksi tai olemaan sellaisen osa.

Vaarat

Edellä mainitsemani Ajatuksensuuntaajan kanssa kommunikoimiseen liittyvä ”suuri haaste” vaatii:

tasapainoista ja tervejärkistä pyrkimystä siirtää minätietoisuuden rajat alkioasteisen sielutietoisuuden hämärien maailmojen kautta ulommas täysin sydämin suoritettuna ponnistuksena henkietoisuuden rajamaiden saavuttamiseksi – yhteyden saamiseksi jumalalliseen läsnäolevaan.

[196:3.34]

Tasapainoisuus ja tervejärkisyys ovat ensiarvoisen tärkeitä:

Kun älyllisen puolen kehitys etenee hengellisen puolen kehitystä nopeammin, sellainen tilanne tekee kommunikoinnin Ajatuksensuuntaajan kanssa sekä vaikeaksi että vaaralliseksi. Samoin ylibengellinen kehitys tuottaa sekini helpposti fanaattisen ja vääristyneen tulkinnan jumalallisen asujaimen henkisistä johdatuksista. Hengellisen kapasiteetin puute tekee erittäin vaikeaksi välittää tällaiselle aineelliselle järjelle ylitajunnassa piileviä hengellisiä totuuksia. Taivoiltaan pubtaassa, hermoenergioiltaan vakaassa ja kemiallisilta toiminnoiltaan tasapainoisessa ruumiissa olevalle täydellisen tasapainoiselle mielelle voidaan – kun fyysiset, mentaaliset ja hengelliset kyvyt ovat kehitystä edustavassa kolmiyhteisessä harmoniassa – antaa suurin mahdollinen määrä valoa ja totuutta niin, että tämän olennon todellista hyvinvointia uhkaava ajallinen vaara tai riski on pienin mahdollinen. [110:6.4]

Ja silloinkin kun niille avautuu mahdollisuus väläyttää kehittyvälle kuolevaisen sielulle pilkkahdus uutta totuutta, tämä hengellinen ilmoitus monessakin tapauksessa niin sokaisee luodun, että se saa aikaan fanaattisuutena ilmenevän mullistuksen tai panee alulle jonkin muun seurausltaan katastrofaalisen älyllisen kumouksen. Moni uusi uskonto ja moni kummallinen ”ismi” on saanut alkunsa Ajatuksensuuntaajien keskenjääneistä, epätäydellisistä, väärin käsitetyistä ja vääristyneistä viesteistä. [110:4.5]

Puhuessaan ”korkealle kapuavista sieluista”, jotka jeesusmaisen mietiskelyn avulla kykenevät ”saavuttamaan tietoisuuden niistä korkeammista virroista, joita henkikäsiyty ja taivaallinen kommunikointi edustavat” (160:3.5), Rodan lisäksi:

Mutta elämän tarkoitusta on vartioitava mustasukkaisesti kiinsaukselta tavoitella helppoa ja tilapäistä tulosten saavuttamista. Samoin sitä on vaalittava niin, etteivät fanaattisuuden tuhoiset uhkatekijät siihen pysty. [160:3.5]

Vaarat, jotka voi kohdata kaikissa pyrkimyksissä päästä yhteyteen Ajatuksensuuntaajan kanssa, sijoittuvat pääasiassa jompaankumpaan seuraavista kahdesta kategoriasta: ”alitajuiset harhat” tai ”ylitajuiset illuusiot”. (100:5.11) Tämä johtuu siitä, että ei-hengellistynyt tai vain osittain hengellistynyt luova mielikuviutus on yksilöiden mielessä varsin väkevä voima. Verratkaapa seuraavia:

Koska tämä ihmisen sisäinen elämä on kiistämättä luovaa, on itse kunkin henkilön vastuulla päätös siitä, onko tämän luovuuden määrä olla päähänpätkähdyksiin perustuvaa ja täysin umpimähkäistä, vaikeo hallittua, ohjattua ja rakentavaa. Kuinka voisi luova mielikuviutus tuottaa arvollisia hedelmiä, kun se näyttämö, jolla se toimii, on valmiiksi ennakkoluuloisuuden, vihan, pelkojen, kaunan, koston ja kiihkoilun vallassa? [111:4.9]

Korkeimmat ja omatoimiset Suuntaajat kykenevät useinkin tuomaan ihmisen ajatteluun hengellisesti tärkeitä tekijöitä, kunhan ajattelu virtaa vapaana luovan mielikuvi-

tuksen esteettömissä mutta hallituissa uomissa. [109:5.1]

Useimmat niin kutsuttuihin uskonnollisiin kääntymyksiin yhdistetyt dramaattiset ilmiöt ovat luonteeltaan täysin psykologisia, mutta aina silloin tällöin ilmenee toki kokemuksia, jotka ovat alkuperältään myös hengellisiä. Kun mentaalinen liikkeellepano on ehdottoman totaalista millä tahansa tasolla, joka merkitsee psyykkistä kurottautumista kohti hengen saavuttamista, kun ihmisen jumalallista ideaa kohtaan tuntemien lojaalisuuksien motivaatio on täydellistä, silloin hyvin usein sattuu, että sisimmässä asuva henki kurottautuu äkkiä alaspäin synkronoituakseen uskovan kuolevaisen ylitajuksen mielen keskitetyn ja pyhitetyn tavoitteen kanssa. Ja juuri tällaisista kokemuksista, joissa älylliset ja hengelliset ilmiöt yhdistyvät, muodostuu kääntymys. —

— Siinä määrin kuin tällainen psyykkinen liikekannallepano on osittaista, ja sikäli kuin tällainen ihmisen lojaalisuuden motivaatio on epätäydellistä, samassa määrin on kääntymyskokemus sekoittunut älyllinen, emotionaalinen ja hengellinen realiteetti. [100:5.4–5]

Kuolevaisisäntiensä nukuessa Suuntaajat yrittävät tallettaa omat luomuksensa aineellisen mielen ylemmille tasoille, ja jotkin irvokkaat unenne ovat merkki siitä, että ne epäonnistuivat tehokkaasti yhteyden saamisessa. Unimaailman mielettömyydet eivät kerro vain julkapäsemättömien emootioiden aiheuttamasta paineesta, vaan ne todistavat myös siitä, miten tavattomasti Suuntaajien esittämien hengellisten käsitysten esiintuonnit vääristyvät. Omat intohimonne, viettinne ja muut synnynnäiset taipumuksenne muuntuvat unikuiviksi ja panevat edustamansa ilmoittamattomat balunsa niiden jumalallisten sanomien tilalle, joita sisäiset asujaimet koettavat tiedottoman unen aikana kirjoittaa psyyken muistikirjaan. [110:5.4]

Kaikkiin näihin psyykkisiin spekulatioihin sisältyvä suuri vaara on siinä, että näkyjä ja muita niin kutsuttuja mystisiä kokemuksia samoin kuin epätavallisia unia saatetaan pitää jumalallisina viesteinä ihmismielelle. [100:5.6]

Luovan mielikuvituksen voimaa havainnollistaa se, että lasten mielikuvituksen päästessä iduilleen he osoittavat taipumusta keskustella kuvitteellisten tovereiden kanssa. [91:3.1] Aikuisten kohdalla tämä samainen luova mielikuvitus on ollut vastuussa sellaisten jumalien projisoimisesta, jotka ovat mielikuvituksen tuotteita, kuolevaisen mielen harhakuvia, vääran logiikan vääristymiä ja niitä luovien ihmisten itsepetoksellisia epäjumalia. [160:5.9] Tämä koskee paitsi kulttuurin mukaisia jumalia myös yksityisiä käsityksiämme siitä, mikä on jumalallista.

Filosofian avulla tapahtuva uskonnollisen pelon eliminointi ja tieteen vakaa edistyminen lisäävät väärin jumalten kuolleisuutta suuresti. Ja vaikka tämä ihmistekoisten jumaluuksien rivien harveneminen saattaa hetkellisesti summentaa hengellisen näköalan, se lopulta kuitenkin hävittää tietämättömyyden ja taikauskon, jotka varsin pitkään kätkeivät elävän, ikuisen rakkauden Jumalan näkyviltä. [102:6.1]

Valitettavasti *Urantia-kirjan* lukijan yksityinen käsitys siitä, mikä on jumalallista, ymmärretään paitsi Paratiisin Isäksi myös omaksi Ajatuksensuuntaajaksi. Eli mieli voi helpostikin luoda ikään kuin vääran Ajatuksensuuntaajan:

Mutta on parempi, että ihminen erehtyy hylkäämään, mitä Suuntaaja esittää, siksi että hän uskoo sen olevan pelkästään ihmisestä itsestään lähtöisin oleva kokemus, kuin että hän kömmähtää ylentämään kuolevaisen mielestä lähtevän reaktion jumalallisen arvokkuuden korkeuksiin. [110:5.5]

Vaihtelevassa määrin ja aina vain enemmän, sitä mukaa kun nousette psyykkisiä kehiä ylöspäin, kommunikoitte — toisinaan suoraan, mutta useimmiten epäsuorasti — Suuntaajanne kanssa. Mutta on vaarallista elätellä sellaista ajatusta, että jokainen ihmismielestä alkunsa saava uusi käsitys olisi Suuntaajan sanelema. Teidän luokkaan kuuluvien olentojen kohdalla se, jota pidätte Suuntaajan äänenä, on todellisuudessa useimmiten peräisin omasta järjestänne. Liikumme pettevällä maaperällä, ja jokaisen ihmisolennon pitää omalta kohdaltaan ratkaista nämä pulmat luonnollisen ihmisviisautensa ja ihmisen yläpuolelta olevan ymmärryksen mukaan. [110:5.6]

Kuolevaisella ihmisellä on henkiydin. Mieli on persoonallis-energiaalinen järjestelmä, joka on jumalallisen henkiytimen ympärillä ja joka toimii aineellisessa ympäristössä. Tällainen persoonallisen mielen ja hengen elävä subde muodostaa ikuisen persoonallisuuden universionipotentiaalin. Todellinen vaikeus, pysyvä pettymys, vakava tappio tai väistämätön kuolema voivat tulla, vasta sen jälkeen kun minäkäsitykset ottavat vapauden täysin syrjäyttää keskeisen henkiytimen ohjaavan voiman ja rikkoivat tällöin persoonallisuusidentiteetin kosmisen kaavan. [12:9.6]

Olipa tiedostamattomaan muistiin kertynyt materiaali mitä tahansa — vaikkapa *Urantia-kirjan* opetuksia — siitä voi tulla asu, johon luova mielikuvitus pukee harhaiset alitajunnan virhekuvitelmat ja ylitajunnan illuusiot:

Aivan liian monia ihmismielen tiedostamattomilta tasoilta äkillisesti esiin tulvabtavia muistumia on erehdytty pitämään jumalallisina ilmoituksina ja hengen johdatuksina. [100:5.7]

Tietyt ajatusten, päätelmien ja muiden mielikuvien päähänpälkähdykset ovat toisinaan Suuntaajan suora tai välillinen aikaansaannos, mutta kovasti paljon useammin ne ovat sellaisten ideoiden äkillistä tietoisuuteen putkahtamista, jotka ovat olleet muodostumassa yhdeksi kokonaisuudeksi pinnan alla olevilla mentaalilla tasoilla, kehittyvän eläinperäisen mielen yhteyspiireihin luonnostaan kuuluvia luonnollisia ja jokapäiväisiä psyykkisen toiminnan ilmiöitä. [110:4.3]

Ihmismieli on avoin niin kutsutulle henkeytykselle ollessaan vastaanottavainen joko alitajunnasta nouseville asioille tai ylitajunnasta tulevalle virikkeelle. Kummassakin tapauksessa yksilöstä tuntuu, että nämä tajunnan sisällön

laajenemiset ovat peräisin enemmän tai vähemmän hänen ulkopuoleltaan. [91:7.4]

Jos nämä kommunikoinnit mieleemme luomien väärien jumalten kanssa sisältävät korkeimmat koskaan kohtaamamme totuudet (esimerkiksi Urantia-lukujen opetukset), ne saattavat osoittautua aivan liian uskottaviksi. Kun alitajuiset harhat tai ylitajuiset illuusiot syrjäyttävät totuuden ja kun ne korotetaan jumalallisen korkea-arvoisuuden alueelle ja kun niiden uskotaan olevan aitoja hengellisiä viestejä, päädytään todennäköisesti fanaattisuuteen – tai pahempaan. Näyttää siltä, että juuri näistä syistä *Urantia-kirjaan* sisällytetyt varoitukset meille annettiin.

Näihin samoihin illuusio- ja harhasyntyisiin vaaroihin näyttää vastauksen antavan Andrew T. Weil, joka on yrtyiparantamisen, mielen ja ruumiin keskinäisen riippuvuussuhteen ja integroivan lääketieteen kansainvälisesti tunnustettu asiantuntija, lääkäri ja kirjailija. Hän kirjoittaa: ”Zen-mestarit varoittavat meditoivia oppilaitaan ja kehottavat näitä jättämään huomiotta makjo-aistimukselliset vääristymät, joita esiintyy usein mystikkojen hurmostiloissa ja hallusinaatioissa kokemina näkyinä, jotka ovat samankaltaisia kuin skitsofreenikoilla.” [Weil sanoo myös: ”Elii oteta huomioon sen vapaaehtoista ja tarkoitushakuisista luonnetta, meditointia ei ole helppo erotta transsista.” Lainaus raportista Andrew T. Weil: *A Report to the Ford Foundation – THE DRUG ABUSE SURVEY PROJECT, STAFF PAPER 6: Altered States of Consciousness*. Saatavilla web-sivustosta www.curezone.com/books/best/book]

Hindulaiset *Upanishadit* ”edellyttävät ulkoista ja sisäistä puhtautta, pidättyvyyttä, varastamattomuutta, totuudellisuutta, minkään olennon sanoin tai teoin vahingoittamattomuutta ja tämänkaltaisia moraalis-eettisiä perusarvoja, jotta saavutetaan *samadhi*-tila (esim. ”muuntuneen tietoisuuden tila, johon henkilö pääsee tai hänen odotetaan pääsevän hengellisen kurrillisuuden ja joogan kautta”)” [Toteamuksen kirjoittaja C. S. Shah jatkaa: ”Samadhin sijasta voidaan käyttää toista sanaa: ”mystinen sisäänpäinkääntyminen”, mutta sana ”transsi” on monimerkityksinen ja siksi sitä vältetään.” Saatavilla osoitteesta www.geocities.com/neovedanta]

Yksityisesti siitä kysyessäni vanhempi sertifioitu Ijengar-joogan opettaja Sam Dworkis sanoi minulle: ”Asiaa harkittuani tulee yleisvastaukseni toiseen sähköpostiisi perustua yksinkertaisesti yhteen lauseeseen, nimittäin tähän: *Missään olosuhteissa ei näkyjen vallassa olevan tajunnan transsinkaltaista tilaa pidä harjoittaa uskonnollisena kokemuksena.* [100:5.8]

Kun olin nuorempi ja elin paljon suojatumpaa elämää, kokeilin kuitenkin esoteerisempi joogakonsepteja. Nyt kun olen vanhempi ja elän sovinnaisemmin, en kuitenkaan enää antaudu esoteerisiin harjoituksiin; en henkilökohtaisessa joogassani enkä opetuksessani. Koska ”työni” perustuu nyt ”potentiaalisen maksimointiin ja haittojen minimointiin” ja koska olen länsimaalainen ja elän länsimaisessa ympäristössä, minun on hylättävä joogan käyttö, jos se vie potentiaalisesti vaaralliselle maaperälle.

En tarkoita, että uskon joogan käytön tietoisuuden muuntamiseksi olevan *sinänsä* väärin, mutta tarkastelen sen seuraamuksia normaalina länsimaalaisena, joka elää suhteellisen normaalia länsimaista elämää. Vaikka noin onkin, jos eläisin taas suojatussa ”ashram”- ympäristössä tiukkaa kasvisdieettiä noudattaen ja rajoittaen hermojärjestelmäni tunkeutuvan stimulaation määrää, saattaisin tuntea viehtymystä ylittää ”visionaarisen tietoisuuden” rajat. Koska en kuitenkaan elä sellaisessa suojatussa ympäristössä, harkittu mielipiteeni on, että on vaarallista ylittää sellaiset rajat. Ei väärin mutta vaarallista.

Urantia-kirja tuntuu kehottavan meitä pysyttelemään kokonaan poissa tästä erityisestä muuttuneesta tajunnantilasta:

Missään olosuhteissa ei näkyjen vallassa olevan tajunnan transsinkaltaista tilaa pidä harjoittaa uskonnollisena kokemuksena. [100:5.8] *Mystisen tilan tunnusmerkkeinä ovat tajunnan pirstoutuneisuus verrattain passiivisen älyllisen toiminnan puitteissa toimivine, keskittyneen huomion osakseen saavine eloisine saarekkeineen. Tämä kaikki vie tajuntaa pikemminkin kohti alitajuista kuin ylitajuisuuden, hengellisen kontaktiöhykkeen, suuntaan. Monet mystikot ovat vieneet mielensä pirstoutumisen epänormaalien mielenilmiöiden tasolle.* [100:5.9]

Ja tämän kielteisen varoituksen jälkeen seuraa välittömästi myönteinen ohje siitä, mitä sen sijaan tulisi tehdä:

Terveellisempi hengellisen mietiskelyn harjoittamistapa on löydettävissä mietiskelevästä palvonnasta ja kiitosrukouksesta. [100:5.10] Terveempi harjoittamistapa on siis löydettävissä jeesusmaisesta mietiskelystä.

Mystiikka

Monen lukijan mielestä *Urantia-kirjan* kuvailemaa mietiskelyä ei voi tarkastella erillään mystiikasta. Siitä huolimatta, että monissa kohdissa sanan ”mystinen” eri variaatiot esiintyvät opetuksissa vähemmän myönteisessä valossa, ilmoituksenantajat kuitenkin puhuvat meille myös näin: *Mystiikka ollessaan keino vaalia tietoisuutta Jumalan läsnäolosta on täysin kunnioitettavaa* [91:7.1]. Millä keinoin tämä näennäinen ristiriita on sovittavissa?

Huomaattehan, että katkelma puhuu vain tietyn tyyppisestä mystiikasta: ”keinona vaalia tietoisuutta Jumalan läsnäolosta”. Se on täysin eri asia kuin se, mitä tässä artikkelissa on käsitelty, eli ensi sijassa mietiskelyä menetelmänä *kommunikoida* oman Ajatuksen-suuntaajansa (sisimmässä olevan Jumalan osasen) kanssa. On aivan mahdollista kommunikoida Jumalan kanssa ilman ”tietoisuutta Jumalan läsnäolosta”, ja tuon läsnäolon kokemisakti saattaa tapahtua varsinaisesta kommunikoinnista erillään. Jumala kommunikoi kanssamme ajatteluprosesseissamme, mutta Jumalan läsnäolon me tunnemme tai aistimme.

Jeesus opetti, että *Jumala on rakkaus* [130:1.4], ja meille kerrotaan, että *ihminen – voi tosiasiaa tuntea – konkreettisesti kokea – sellaisen infiniittisen Isän RAKKAUDEN täyden ja vähentymättömän vaikutuksen.* [3:4.6] Mei-

dän annetaan itse asiassa tietää, että sellainen kokemus saattaa muodostaa uskonnollisen kehityksen huippuhetken:

Kebityskunto syntyy silkasta ja kaikkeivoivasta pelosta, joka tulvabtaa ihmismielen läpi sen joutuessa kohdakkain tuntemattoman, selittämättömän ja käsittämättömän kanssa. Lopulta uskonto yltää varsin yksinkertaiseen tietoisuuteen kaikkeivaltiaasta rakkaudesta, siitä rakkaudesta, joka vastustamattomasti lehabtaa ihmisielun läpi, kun se on havabtunut ymmärtämään Universaalisen Isän rajatonta kiintymystä universumin poikia kohtaan. Mutta uskonnollisen evoluution alun ja täyttymyksen väliin sijoittuvat shamaanien hallitsemat pitkät aikakaudet, shamaanien, jotka uskottelevat seisovansa ihmisen ja Jumalan välissä välimiehinä, tulkeitsijoina ja välittäjinä. [90:0.3]

Jos *Urantia-kirja* kertoo meille menetelmän jumalalliseen, kokemukselliseen rakkauteen yltämiseksi, se lienee tiivistettävissä seuraavaksi:

Kun ihmiset etsivät Jumalaa, se, mitä he etsivät, on itse asiassa kaikki. Kun he löytävät Jumalan, he ovat löytäneet kaiken. Jumalan etsiminen on tublailevaa rakkauden osoittamista, johon liittyy hämmästyttäviä löytöjä: löydetään nutta ja suurempaa rakkautta osoitettavaksi muille. [117:6.9]

Kaikki oikea rakkaus on Jumalalta, ja ihminen saa osakseen jumalallisen kiintymyksen, kun hän itse osoittaa tätä rakkautta lähimmäisilleen. Rakkaus on dynaamista. Sitä ei voi koskaan kammitsoida; se on elävää, pidäkkeettöntä, sävähdyttävää, ja aina se on liikkeessä. Ihminen ei voi milloinkaan ottaa Isän rakkautta ja teljetä sitä sydämeensä. Isän rakkaudesta voi tulla kuolevaiselle ihmiselle todellista, vain kun se kulkee tämän ihmisen persoonallisuuden läpi, ja kun hän vuorostaan osoittaa tätä rakkautta kaltaisilleen. [117:6.10]

Mahdollisesti on muitakin tapoja kokea tietoisuus Jumalan läsnäolosta, mutta pyrkiessämme vaalimaan tätä kokemusta meidän ei taaskaan tulisi erehtyä siinä, mikä on ihmisperäistä ja mikä on jumalallista. Michael Persingerin tieteelliset tutkimukset ovat osoittaneet, että kun ”oikea aivopuolisko (eritoten ohimon tai pälaen alue) altistetaan magneettisille kentille, niin kaikkein tyypillisin kokemus on aistimus jonkin läsnäolosta tai jostakin entiteetistä.” Persinger huomauttaa, että subjektiiviset ”kokemuksen yksityiskohdat määräytyvät vahvasti henkilön kulttuuriperäisistä uskomuksista”, eli buddhalainen kokee läsnäolon Buddhana ja kristitty kokee sen Jeesuksena tai Jumalana ja niin edelleen. Persinger sanoo lisäksi: ”on todennäköistä, että on monia erilaisia ärsykejä, jotka voivat saada aikaan saman tai samankaltaisen elektromagneettisen kuvion ja siitä johtuvan kokemuksen. Kokeelliset prosessimme ovat yksi sellainen menetelmä.” [*Jumalallinen henki ottaa yhteyden kuolevaiseseen ihmiseen, mutta se ei tapahdu tunteiden eikä emootioiden kautta, vaan korkeimman ja hengellistyneimmän ajattelun alueella. Sinua johtavat Jumalaa kofti nimenomaan ajatuksesi, eivät tunteesi. Jumalallinen olemus on tajuttavissa vain mielen silmin. – – Kaikkea tällaista sisäistä ja hengellistä kanssakäymistä nimitetään hengelliseksi ymmärrykseksi. Tällaiset*

uskonnolliset kokemukset johtuvat Suuntaajan ja Totuuden Hengen yhteenkietoutuvien toimenpiteiden ihmismieleen tekevästä vaikutuksesta niiden toimiessa Jumalan kehitettyjen poikien käsitysten, ihanteiden, oivallusten ja henkisten pyrkiemysten keskellä ja niihin kohdistuen. [101:1.3] Ajatuksen-suuntaajalla ei ole mitään erityistä mekanismia, jonka avulla se saisi itsensä ilmaistuksi. [101:3.2]

Mitä todennäköisimmin tämä kokemus on kokonaan ”kuolevaisen mielen reaktio” tai eritoten aivojen reaktio moninlaisiin ärsykkeisiin, ja olemme selvillä vesillä jättäessämme sen vaille huomiota tai uskoessamme sen olevan ihmisperäistä. Näin ollen tieteen vakaa edistyminen lisää väärin jumalten kuolleisuutta suuresti [102:6.1].

Pyrkiessämme vaalimaan tätä mystistä kokemusta ei meidän myöskään tule unohtaa varoitusta näkyjen vallassa olevan tajunnan transsinkaltaisen [100:5.8] tilan käyttämisestä. Tämä kieltö koskee kaikkia olosuhteita, ei pelkästään meditointia sinänsä. Samoin meidän on määrä välttää sellaisia tekijöitä kuin fyysinen uupumus, paastoaminen, psyykeinen pirstoutuneisuus [jotka näyttävät olevan ensisijaisia tekijöitä joogan ja buddhalaisuuden mukaisen meditaation alkuunsaattamisessa], syvälliset esteettiset kokemukset, eloisat seksuaaliset impulssit, pelko, huoli, raivo ja villi tanssiminen. [100:5.10]

Niistä sanotaan, että ne saavat aikaan ”mystisen” tilan, ja uskonnonharjoittajat käyttävät joitakin niistä päästäkseen muuntuneeseen tietoisuuden tilaan, ja jotka kaikki ovat *Urantia-kirjan* mukaan jossain määrin vaarallisia.

Olkoot kunnioitettavia tai ei, *Urantia-kirja* sanoo lisäksi: *kun tällaiset barrastukset johtavat sosiaaliseen eristäytymiseen ja vievät lopulta uskonnolliseen fanaattisuuteen, se on täysin tuomittavaa. [91:7.1]* Ja jatkaa muualla:

Tavaksi muuttuvaan uskonnollisten valveunien näkemiseen liittyy suuri vaara; mystiikasta voi tulla menetelmä, jolla vältellään todellisuutta olkoonkin, että se on joskus ollut keino päästä aitoon hengelliseen kanssakäymiseen. Lyhytaikaiset vetäytymiset elämän toubukkailta näyttämöiltä eivät liene vakavalla tavalla vaaraksi, mutta persoonallisuuden pitempiäaikainen eristäytyminen ei missään mielessä ole toivottavaa. [100:5.8]

Mutta itsessään sanaan ”mystisyys”, niin kuin se noin v. 1934 määriteltiin, sisältyi ”sellainen näkemys tai suuntaus uskonnossa, joka vihjaa suoraan yhteydenpitoon Jumalan ja ihmisen välillä mielen intuitiivisen ymmärtämisen kautta”, ja tämä on miltei kuin jeesusmaisen mietiskelyn määritelmä. Ja se on keino päästä aitoon hengelliseen kanssakäymiseen [100:5.8]

Tällaiset korkealle kiipeävät sielut vapabtavat itsensä suuresta joukosta elämän joutavuudesta johtuvia akanvirtaisia ristiriitoja, ja näin he pääsevät tilanteeseen, ettei ole mitään, joka estäisi heitä saavuttamasta tietoisuutta niistä korkeammista virroista, joita henkikäisy ja taivaallinen kommunikointi edustavat. [160:3.5]

Kasvu ja palveleminen

Jeesusmainen mietiskely, kun se liittyy rukoiluun, kiittämiseen ja palvontaan, näyttää olevan turvallisin menetelmä saavuttaa päämääränä oleva kanssakäyminen

Ajatuksensuuntaajan kanssa. Ensinnäkään se EI vaadi tietoisuudentilan muutosta. Toisekseen se ei ole mikään oikotiemetodi – tai Rodanin sanoin, ”helppoa ja tilapäistä tulosten saavuttamista”, sillä sen ehtona on ennen kaikkea kasvu. (160:3.5) Jeesusmainen mietiskely ei vain ”suosi uskonnollista kasvu”, vaan *aito rukoileminen tuo hengelliseen kasvuun omat antimensa. Se muokkaa asenteita ja tuo muassaan sellaista tyydytystä, joka juontuu yhteydenpidosta jumalallisuuden kanssa.* [91:8.10] Näyttää siltä, että vain jeesusmainen mietiskely (mukaan lukien rukoulu ja palvonta), joka toimii kehämäisessä (tarkemmin: ylöspäin suuntautuvassa spiraalisessa), käsikäisessä palautesuhteessa hengelliseen kasvuun, voi johtaa yhteydenpitoon Ajatuksensuuntaajan kanssa terveellä, järjellisellä ja tasapainoisella tavalla.

Suuntaajat ovat aina läbellä teitä ja osa teitä, mutta vain harvoin ne kykenevät puhumaan teille suoraan niin kuin toinen olento toiselle. Ahylliset päätöksesi, moraaliset valintasi ja hengellinen kehityksesi lisäävät kehä kehältä Suuntaajan kykyä toimia mielessäsi. Kehä kehältä nousee tällä tavoin suuntaajayhteyden ja mielen virittyneisyyden alemmilla asteilla ylöspäin niin, että Suuntaaja pystyy aina vain suurempaa elävyyttä ja vakuuttavuutta osoittaen yhä paremmin tallentamaan määränpäästä laatimansa kuvat tämän Jumalaa etsivän mieli-sielun kehkeytyvään tietoisuuteen. [110:6.5]

Mutta on olemassa muuan lisätekijä, joka on yhtä välttämätöntä lisätä mietiskelyyn ja kasvuun (tai jos se puuttuu, tasapainoinen kasvu on mahdotonta). Ja kysymys on palvelemisesta.

Vaikka harras mietiskely usein edistääkin kuolevaisen mielen yhteyttä siellä asuvaan Suuntaajaan, vielä useammin sitä helpottaa täydestä sydäimestä lähtevä ja rakastava palvelu kaltaistensa hoivaamiseksi. [91:7.1]

Jeesus vei apostolinsa usein lyhyiksi ajoiksi pois muiden seurasta syventymään mietiskelyyn ja rukoukseen, mutta enimmäin aikaa hän kuitenkin piti heidät palvelevassa yhteydessä kansanjoukkoihin. Ihmisen sielu tarvitsee ben-

gellistä harjoitusta siinä kuin hengellistä ravintoakin. [91:7.2]

Johtopäätös

Vaikka ”meditointi”-sanan merkitys onkin muuttunut *Urantia-kirjan* laatimista seuranneina vuosikymmeninä, niin niiden tekstiyhteyksien tutkiminen, joissa sana esiintyy, säilyttää merkityksen silti selkeänä ja yksiselitteisenä. Jeesus käytti aktiivista, dynaamista ajattelua ottaessaan yhteyden Ajatuksensuuntaajaansa ja pitäessään sitä yllä. Hän opetti tämän menetelmän seuraajilleen. Tämänkaltainen mietiskely ei ole ilman vaaroja ja kurinalaisuutta, ja ne meistä, jotka nykyään seuraavat Jeesusta toimivat viisaasti ottaessaan vaarin *Urantia-kirjan* antamista neuvoista ja varoituksista siinä mielessä, kun ne liittyvät jeesusmaiseen mietiskelyyn ja muunlaiseen mietiskelyyn tai mystiikkaan, joita saatamme niin ikään harjoittaa.

Emme tässä asiassa, niin kuin emme muissakaan voi joutua harhaan, jos pidämme katsemme Jeesuksessa:

”Jeesuksen seuraaminen” merkitsee hänen uskonnollisen uskonsa omakohtaista jakamista ja astumista sisälle Messarin elämän henkeen, joka tarkoittaa epäitsekästä palvelamista ihmisen hyväksi. Yksi ihmiselämän tärkeimmistä asioista on saada selville, mitä Jeesus uskoi, löytää hänen ihanteensa ja pyrkiä toteuttamaan hänen ylevä elämäntarkoituksensa. Mitä kaikkea ihminen tietääkin, suurin arvo on kuitenkin sillä, että tuntee Jeesuksen uskonnollisen elämän ja tietää, miten hän sen eli. [196:1.3]

[Kääntäjän huomautus: Englannin kielen sana ”meditati-on” on *Urantia-kirjan* suomennoksessa käännetty johdonmukaisesti ”mietiskely”. Koska kyseinen sana on jossain määrin pulmallinen nykyenglannin puhujille, on se artikkelin tunnelman saavuttamiseksi käännetty tässä artikkelissa usein myös ”meditointi” tai ”meditaatio”.]

Kääntänyt Seppo Kanerva

Hukkaan joutuneen pojan paluu isänsä taloon (ja sydämeen)

Tutkielma jumalallisesta rakkaudesta

SHERRY LAYTON
Yhdysvallat

”Isä oli kuitenkin surrut suuresti poikaansa; hän oli kaivannut tätä iloista, vaikkakin ajattelematonta nuorukaista. Tämä isä rakasti tätä poikaa ja piti aina silmällä tietä siltä varalta, että hän sittenkin palaisi, joten sinä päivänä, kun tämä oli lähestymässä kotiaan, vaikka vielä kaukana olikin, isä näki hänet, ja koska isän sydän täytyi rakastavasta sääliväisyydestä, hän juoksi poikaa vastaan ja toivotti poikansa tervetulleeksi sulkien hänet hellästi syliinsä ja suudellen häntä. Ja sen jälkeen kun he olivat tällä

tavoin kobdanneet, poika katsoi isänsä kyynelisiin kasvoihin ja sanoi: ’Isä, olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi; en ole enää sen arvoinen, että minua kutsuttaisiin kenenkään pojaksi –’ mutta nuorukainen ei ehtinyt lopettaa tunnustustaan, sillä ylen määrin iloinen isä sanoi palvelijoille, jotka olivat siihen hetkeen mennessä juosseet paikalle: ’Tuokaa nopeasti hänen paras viittansa, se, jonka panin talteen, ja pukekaa se hänen ylleen ja pujottakaa pojansormus hänen sormeensa ja hakekaa sandaalit hänen jalkaansa.’ ”

[169:1.9]

Eräässä äskettäisessä unessa olin kävelemässä kerrostaloni pohjakerroksessa, jota oltiin kunnostamassa. Puusepät ja maalarit liikuskelivat ympäriinsä vasaroiden, poraten jne. Unessani sukulaisia ja ystäviä oli kylässä, jotkut silmäillen tapahtuman edistymistä, jotkut pysyttelivät mukanani kulkiessani ympäriinsä työnteon keskellä. Minua janotti ja löysin kupin. Talossa ei ollut juoksevaa vettä. Kokeilematta hanoja tiesin, että vettä ei ollut. Sen sijaan lähdin kotoa, ylitin pihan ja seisoin erään naapurin asunnon edessä. Sen ikkunat oli peitetty, ja talo oli tyhjänä, mutta yhdellä ulkoseinällä oli laite, josta juoksi niin paljon vettä (lähteestä, jota en pystynyt näkemään) niin paljon, että pelkäsinkin tulvaa, jos se ei lakkaisi. Ojensin kuppini vesivirtaan ja totesin ääneen (kuin omistaja olisi seissyt siinä kädet puuskassa): ”Tarvitseen vain vähän.” Heräsin unesta. Kuinka moni meistä tulee Isän luokse tarvitessaan ”vähän” sitä rakkautta, jonka oletamme olevan ulkopuolellamme?

Hukkaan joutuneen pojan vertauksessa, jonka Jeesus kertoo kansanjoukolla viimeisellä opetuskerrallaan Pellassa, löydämme mukaansatempaavan kuvauksen pojasta, joka ei pitele kuppia vain kiusaavan janon sammuttaakseen, vaan joka ojentaa täytettäväksi sormustimen. ”*Olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi; en ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi.*” [169:1.9] Poika – kutsun häntä Lawrenceksi – oli toivonut isänsä talon jättämällä saavansa riehakkaasti vapauden nauttia ehkä vauraudesta, joka saavutetaan työtä tekemättä ja nautiskelusta, jota ei mikään hillitse [195:10.20]. Poika etsii pakoa elämän hankaluuksista, kireistä suhteista veljeensä ja erittäin varmasti suhteesta omaan itseensä. Lawrencelle on kertomuksen mukaan annettu paljon. Hänen isänsä on hyvin toimeentuleva maatilallinen. Rahoittaakseen matkansa toiseen ja ”kaukaiseen” maahan Lawrence pyytää isältään perintönsä – varat, jotka kuuluivat hänelle pojan oikeutuksella ja jotka auttavat häntä selviytymään siihen saakka, että hän löytää työtä ja nautintoa, jotka ovat tarpeeksi soveliaita vauraille herrasmiehelle.

Kuten kuka tahansa matkailija, joka etsii seikkailua (ja huvituksia) Lawrence lähtee matkaan suuren kiihtymyksen vallassa. Mutta hänen toivomansa elämäntapa ei toteudu: hänen himonsa ovat johtaneet köyhyyteen hänen tuhlatuaan perintönsä ”railakkaaseen elämään”. Pennittömänä, häpeissään ja epätoivoisena Lawrence palaa kotiin päättäen ryhtyä palvelijaksi isänsä taloon ajattelemattoman käytöksensä korvaukseksi. Hän varautuu isänsä epäsuosiolliseen suhtautumiseen karkaamisen johdosta, mutta Lawrencen lähestyessä isä sen sijaan juoksee tervehtimään häntä suuresti iloiten ja kiittollisena ja jopa käskää palvelijoidensa aloittaa juhla valmistelut. Näyttää siltä, ettei Lawrence tunne isäänsä. Hänen väärinymmärryksensä isänsä (ja oman itsensä) suhteen on sydäntä vihlova kertomus hämmennyksestä ja eristyisyydestä, jotka seuraavat sitä, joka elää Jumalan rakkauden työssijän ulkopuolella.

Tämä kertomus ei koske vain Lawrencea: se on meidän omamme. Martin Luther King Jr. kirjoittaa: ”Kukapa ei olisi asettanut tavoitteekseen jonkin kaukaisen Espanjan, jotkin suurenmoiset päämäärät tai jonkin upean toteutuksen vain huomatakseen lopulta, että hänen täytyy tyytyä paljon vähempään?” (*Shattered Dreams*, *Strength to Love*, Martin Luther King Jr., 2010). Me saatamme lähteä matkaan materiaalisesti ja hengellisesti yltiöpäisen riippumattomina ja joutua eksyksiin, koska emme ole lukeneet suunta- ja risteysmerkkejä, varoitus-, rohkaisu- ja kehotusmerkkejä sekä niitä suunnattoman rakkauden merkkejä, jotka Luojamme on asettanut lapsiaan varten. Marssimme aina eteenpäin vakuuttuneina sokeasti saavuttavamme omahyväiset ja itsepäiset päämäärämme ja kuitenkin huomamme olevamme tuhlaajapoikia ja -tyttäriä, luullen jääneemme Isän kodin lämmön ja rakkauden ulkopuolelle sivutielle jouduttuamme.

Ja silloin koemme lopulta nälänhätää sydämessämme, sielussamme ja mielessämme. Ehkä kuin hitaan ja tasaisen rummutuksen tavoin nälkämme kasvaa huomaamattomasti tai voimakkaan kiihkeän kriisin aikana, kuten Martin Luther Kingin kääntymyskokeuksessa ensimmäisenä yönä, jolloin hänen perheensä sai pommiuhkauksia kansalaisyhteiskunnan alkua. Keittiön pöydän ääressä tämä pappi päätti, että hänen oli tarpeen tuntea Jumalaa ”itseäni varten”. Ehkä meidän ”parhaamme” on ollut uhattuna: egomme, kotimme ja terveytemme, tärkeimmät ja arvokaimmat suhteemme. Kurnipa tuhlarin erityinen nälkä miten tahansa, se jyrisee ja raivoaa etsiessään välitöntä helpotusta – elävää vettä.

I

Ja niin me lähdemme. Ja Isä antaa meidän – kuten antoi minunkin – lähteä jäärapaisuuden alamäkeä omalla itsekkäällä matkallani kohti jotakin kaukaista Espanjaa. Olen ollut tuhlaajapoika – hukkaan joutunut poika. Pakenin Isän rakkautta kuten Francis Thompson runoilee (*The Hound of Heaven*) ”tarkoitukseksi vauhtia”. Hän kirjoittaa ensimmäisissä säkeissä:

Pakenin Häntä kautta öiden ja päivien,
Pakenin Häntä kautta vuosien kaarien,
Pakenin Häntä kautta sokkeloisten teiden
Omasta mielestäni ja kyynelten sumentamana
piilouduin Häneltä – –

Pakenin Isän rakkautta tietämättömyydestä, väärinkäsityksistä, julkeudesta ja kiittämättömyydestä. Tein valintoja, jotka osoittivat haluni itsekeskeisyyden perintöön. Sekoitin tahtoni Isän tahtoon; päätin antaa tyhjiä lupauksia Isälle, suostuin työskentelemään pelloilla mutten koskaan ilmestynyt paikalle.

Siihen saakka kun eräänä päivänä 20 vuotta sitten löysin itseni ajamasta kirjaimellisesti alamäkeä toisessa osavaltiossa ja jouduin ajamaan tien sivuun, en levähdyspaikalle, sillä en nähnyt eteeni. Olin alkanut itkeä yllättäen ja kiihkeästi. En muista, mikä oli hätäisen sivuunajoni syy tai syyt, mutta muistan kysyneeni

Isältä voisinko, niin sanoakseni, tulla kotiin. Sanoin hänelle: ”Voitko auttaa minua? En tiedä kuka olen tai kuka sinä olet. Tiedän vain, että en pidä itsestäni. En pidä siitä ihmisestä, joka olen. Voitko tehdä minusta sellaisen ihmisen, jonka sinä haluat minun olevan?” Tämä oli kääntymyskokemukseni, vaikkakin vuosi aikaisemmin olin tietoisesti tunnistanut Isän läsnäolon minussa ja siinä valossa, että minut oli kasvatettu uskovaaisessa kodissa.

Kokemusperäisesti kehittyvänä Isän tyttärenä olen oppinut pyhittämään tahtoni Isän tahdon täyttämiseen ja osoittamaan elämälläni, että rakkaus on maailman suurin asia. Isän rakkaus ja oma uskoni ovat olleet ne välineet, joilla omistan tahtoni Isän tahdon alaiseksi. En pysty oikein sanomaan, miten olen kasvanut tuosta ”En tiedä kuka olen tai kuka sinä olet”-tilanteesta viettämään elämää rakkaudella palvelen. Ehkä olen alituisesti eksyksissä. Minä vain jatkuvasti palaan yltykyläiseen rakkauteen.

Kuten muutkin, voin matkustaa minne tahansa kohteeseen, lähelle tai kauas. Halutessamme voimme aina palata takaisin Isän lämpimille käsivarsille saamaan lohtua, kertomaan huolestamme, kuulemaan ja saamaan vastauksia, joilla on hengellistä arvoa, viettämään paluujuhlaa ja saamaan jalkineet väsyneisiin

jalkoihimme.

II

Lawrence tulee kokeakseen ehdottomasti rakastavan Isän, joka oli kotona odottamassa häntä. Näin Isä tietää poikansa lähestymisestä: Hän on odottanut ja pitänyt silmällä. Miten hän muuten näkisi poikansa hitaan tulon polkua pitkin likaisena, uupuneena ja ranganlahana? Isä pitää silmällä jokaista lasta, joka poikkeaa Isän tieltä.

Tiellä johonkin kaukaiseen Espanjaan matkaamme löytämään Isän vain huomataksemme, että hän on ollut mukana koko ajan. *Maaailma on täynnänsä nälkään nääntyviä isovivia sieluja, vaikka elämän leipä on suoraan heidän edessään; ihmiset kuolevat etsiessään sitä nimenomaista Jumalaa, joka elää heidän sisimmässään.* [159:3.8]

Etsimme tavoilla, joita emme ymmärrä. Etsimme Isän rakkautta. Kuljemme etsien elävää vettä, joka on ylitsevuotavaa. Nauttiaksemme henkisen perintömme täyteydestä meidän on tultava kotiin.

Kääntänyt Terttu Lakner

Visio opintoryhmien taivaallisesta merkityksestä

CHARLES LAURENCE OLIVEA
Kanada

Esseessäni *Syvällinen opiskelu* kirjoitin: ”Henkilökohtainen kasvu edellyttää enemmän tai myöhemmin sosiaalista vuorovaikutusta. Yksilö voi opiskella omin päin, mutta voidakseen todella kehittää henkisiä ja hengellisiä kykyjään hän tarvitsee veljellistä ja sisarellista vuorovaikutusta toisten ihmisten kanssa.” Tätä päätelmää lähtökohtana pitäen on opintoryhmien muodostaminen mielestäni riittävän hyvin perusteltua. *Urantia-kirjassa* sanotaan: *Ellei persoonallisuutta oteta lukuun, kaikki ihmisen kokemukseen sisältyvä ei-hengellinen on jonkin päämäärän saavuttamiseksi. Kuolevaisen ihmisen jokainen aito subde toisiin persooniin – inhimillisiin tai jumalallisiin – on jo sinänsä päämäärä.* [112:2.4] Minusta opintoryhmien tärkeys olisi ymmärrettävä vähintäänkin siinä valossa.

Mutta tuokaan ylevä lähtökohta opintoryhmien perustamiselle ei minua täysin tyydytä. Haluaisin tarkastella opintoryhmien tehtävää ja arvoa laajemmasta näkökulmasta ja kauaskantoisemmin: uskon, että maailmanlaajuisena verkostona niillä on mahdollisuuksia **myötävaikuttaa** Urantian **tervehtymiseen** olemalla tietoisemmin yhtä taivaallisen hallintomme kanssa järkevä uskon, yhteisen opiskelun ja vilpittömän rukouksen keinoin. Tämä on minun teesini.

Meille kerrotaan, että – – *kumppanuus Jumalallisen persoonallisuuden kanssa on universumiyllönousemuksen ikuinen tavoite.* [112:2.4] Siksi täytyy olla niin, että Paratiisin-Isämme antaa opintoryhmille universaalien,

kaitselmuksellisen tukirakenteen tosiasioiden, merkitysten ja arvojen tutkimista varten. Saamme nauttia Isän siunauksesta. Tätä jumaluustaustaa vasten meidän tulisi muodostaa opintoryhmiä, ylläpitää niitä ja taata niiden jatkuvuus pitäen mielessä tavoitetta, ts. ensisijaisena päämääränä avustaminen planetaarisen tavoitteen saavuttamisessa. Tämä uskaliaan perustelun – todellisen uskon harppauksen – tekee mielestäni oikeutetuksi luja usko siihen, että ihmisten teot ovat meidän ja **seuraukset** Jumalan. Siksi opintoryhmät tulisi nähdä ”kallisarvoisina helminä”.

Kokoontuessamme opiskelemaan meidän tulisi lisäksi ymmärtää, että tulemme koolle ”kosmisina kansalaisina”, mikä tarkoittaa sitä, että tunnustamme Korkeimman ja että suoritamme palvelua hänelle ja yhdessä hänen kanssaan. Tarvitsemme toisiamme. Kuolevaisen mieli ei voi täysin ymmärtää tämän yhteistyösuhteen merkitystä. Viides käänteentekevä ilmoitus tekee selväksi, että vastavuoroinen palvelumme kasvattaa (aktuaalista) superuniversumin rakennelmaa suuruniversumissa. Opintoryhmät voivat tuoda ryhmädynamiikan järjestynyttä vahvuutta tämän prosessin henkitietoisuuteen. Niinpä kun jumaluusyhteys (näyttää) laskeutuvan Isästä Korkeimpaan, voimme yhä nähdä tekojemme merkityksen hyvin laajoissa universumipuitteissa.

Uskon kuitenkin, että kosmisen kansalaisuuden voima ja kauneus voidaan myös ohjata edistämään

Urantian tervehtymistä. Maailmallamme on planetaarinen hallitus, joka tarvitsee meitä. Ajattelen erityisesti mestariserafeja ja yleensä kaikkia muita Urantialla ja sen ympärillä vaikuttavia taivaallisia olentoja ja ryhmiä. Siihen, miksi jotkut ovat kuvanneet enkeleitä ”näkymättömiksi ystäviksi ja liittolaisiksi”, löytyy erittäin hyvä syy. Mielestäni meidän tulisi ottaa suhteemme heihin ryhmäpohjalla vakavammin. Ihmisen tietoisuuden taivaallisesta valvonnasta, joka saattaa toimia vaatimattomammalla opintoryhmätoiminnan tasolla, tulisi kohdistua enemmän kotiplaneettaamme aktiivoimalla uskon, rukouksen, opiskelun ja palvelun potentiaalia planeetan elpymisen hyväksi.

Mitä tulee mestariserafeihin, onko perusteetonta olettaa, että voimme saattaa sen, mitä opintoryhmissä opimme ja opetamme, seuraavien enkelien **käytettäväksi**:

- aikakauteen sidotut enkelit
- edistymisen enkelit
- uskonnonvarjelijat
- valistuksen enkelit? (114:6)

Nämä joukkokunnat tuntuvat minusta olevan lähimpänä niitä taitoja ja tietoja, joita meillä pienissä kokoontumisissamme on tarjota. Myönnän, että tämä on vain omaa arveluani. Mutta eikö meitä kannustetakin ”luomaan mielikuvia universonista”?

Se, mitä tässä esitän, on **visio**, ei suunnitelma. En väitä tietäväni yksityiskohtia enkelien suunnitelmasta, joka koskee maanpäällistä yhteistoimintaa kuolevaisien kanssa. Ihmisten kyvyn suunnitelman havaitsemiseen on kuitenkin pakko **tulla ilmi** ottaen huomioon sen, miten kuolevaiset yleensä havainnoivat henkirealiteetteja. Jos olen oikeassa olettaessani, että enkelit haluavat käyttää hyväksi opintoryhmien verkostoa, niin silloin suunnitelma tulee todennäköisesti perustumaan ylhäältä käsin suoritettavaan ohjaukseen ja alapuolella esiintyvään yhteistyöhalukkuuteen. Meidän kuolevaisien pitää säilyttää uskomme keskinäisen yhteyden hengessä viisaasti ja ”**valppaasti odottaen**” ja samalla ymmärtäen, että serafien toimintaan luultavasti kohdistuu evoluution vaatima aikaviive. ”Valpas odotus” merkitsee henkilökohtaista ja kollektiivista kasvua, pysyttelemistä valmiina ja valmistautumista palvelemaan kutsuttaessa – Mooseksen esimerkkiä noudattaen. Meidän pitäisi olla kärsivällisiä, eikä meidän pidä koskaan olla huolissamme. Ajatella näkymättömiä ystäviämme ja liittolaisiamme ”partnereina”. Meidän tulisi sisällyttää korkeampaa tietoisuutta jäykkiin opiskelurutiineihimme.

”Valppaasta odotuksesta” tulee mieleeni kahteen hienoon ja viisaaseen ensimmäisessä mansiomaailmassa esitettyyn väittämään sisältyvä idea:

- *Vain runoilija pystyy löytämään runollisuutta rutiininomaisen olemassaolon arkipäivän proosasta.* [48:7]

- *Oikeamielisyys lyö totuuden soittimen harmoniakieliiä, ja sävel väräjä kosmoksen joka kolkekaan, Infiniittisenkin kuuluville.* [48:7]

Loppujen lopuksi olemme riippuvaisia hengen johdatuksesta. Meidän asiamme on etsiä totuutta, kauneutta ja hyvyyttä sekä pysyä tietoisina arvo potentiaalista, joka sisältyy tuhansien opintoryhmien muodostamaan verkostoon, ryhmien, jotka ovat halukkaita ja valmiita myötävaikuttamaan (palvelemaan) tarvittaessa jonakin päivänä. (Vrt. *Mikaelin suunnitelma*) Sitä paitsi opintoryhmät ovat jo luonnostaan paremmassa asemassa kuin keskitetysti ohjatut organisaatiot. Näin on, koska laajalle levinnyt verkosto pieniä ryhmiä, joihin kuuluu miehiä ja naisia (alhaalta ylös) maksimoi korkeampien olentojen käytettävissä olevat älylliset, emotionaaliset, sosiaaliset, moraaliset ja hengelliset voimavarat.

Urantian tervehtyminen on suuren haasteen edessä. Monet meistä kokevat sen lannistavana. Martin Luther Kingiä mukailien: nykyajan tiede, teknologia ja teollisuus ovat tehneet maailmasta ”naapuruston”. Uskonto, etiikka ja inhimillinen hengellisyys eivät tähän mennessä ole onnistuneet aikaansaamaan maailmassa riittävää ”veljeyttä”. Urantian ongelma voitaisiin ehkä tiivistää seuraavasti: **naapuruus ilman veljeyttä = pelkoa & vieraantumista**.

Minusta tuntuu, että tähän evolutionaariseen, kehittyvään sivilisaatioon kohdistuva uhka voidaan torjua vain voimallisella yhdistelmällä, jossa inhimillinen moraalinen ja hengellinen vapaa tahto toimivat yhdessä taivaallisen vaikutuksen kanssa (usko – rukous – opiskelu – palvelu -malli). Olkaa rohkeita! Jeesus muistutti, ettemme antaisi levottoman sydämemme häiritä itseämme. Hänen Totuuden Henkensä on näytävä tien. Ja *Urantia-kirjan* opetuksilla on syvälleikävä, **rauhottava**, hyväksi koitua vaikutus. Tästä syystä on antaumuksellisten yksilöiden ryhmässä tapahtuva opiskelu niin ensiarvoisen tärkeää. Siinä on syvällistä vakuuttuneisuutta. Meillä täytyy olla uskoa – **elävää uskoa** – siihen, että se, mitä teemme, tulee ajan mittaan suuntaamaan ja ohjaamaan ajatteluamme lähemmäksi henkietietoisuutta ja ehkä jopa jumalatietoisuutta. Aina kun kokoonnumme yhteen, meidän tulisi ”**pyhittää**” ponnistelumme eikä pelkästään ”keskittää” energioitamme.

Älkää koskaan aliarvioiko vastaavuussuhdetta, joka on järkevän rukoilun, palvontayhteyden ja mielen viisaan ongelmiin ja asioihin paneutumisen välillä. *Ihmisistä koostuva sosiaalinen ryhmä, joka on saavuttanut koordinoitun toiminnallisen harmonian, edustaa paljon sen osien yksinkertaista summaa suurempaa voimaa.* [133:5.6] Jos harjoitamme toimintaamme yhä laajemmassa mittakaavassa Jumalan hyvinä ja uskollisina poikina ja tyttärinä ja uskollisina taivaallisille liittolaisillemme, tämä liike käy yhä väkevämmäksi ja voimakkaammaksi.

Urantian kaukaisuudessa tapahtuvan tervehtymisen edellytyksenä on **jumalatietoisuus + veljeys = suhteellinen valon ja elämän aikakauden toteutuminen**.

Luku 6

Totuus, kauneus, hyvyys ja palvonta

RICK WARREN
Yhdysvallat

On tosiasia, että Jumalan absoluuttinen hyvyys ja ääretön kauneus saavat ihmiset palvomaan, ei mikään tyrannimainen vaatimus, joka heidän olisi täytettävä miellyttääkseen kaikkivoipaa, itse-rakasta ja hellyydenkipeää luojaa. Jumalaa palvotaan siksi, että tietoisuus täydellisen ylevästä ja rajattomasta sieluihimme lakkaamatta virtaavasta jumalallisesta rakkaudesta lisääntyy.

Liittyypä sivilisaation sosiaaliseen ja taloudelliseen kasvuun millaisia mullistuksia hyvänsä, niin uskonto on aitoa ja arvokasta, jos se vaalii yksilössä kokemusta, jossa vallitsee totuuden, kauneuden ja hyvyyden yksinvalta, sillä sellainen on aito hengellinen käsitys korkeimmasta todellisuudesta. Ja rakkauden ja palvonnan kautta tästä tulee mielekästä, koska kysymyksessä on lähimmäisen suhde ihmiseen ja pojan suhde Jumalaan. [99:4.4]

Palvonta tyydyttää Isän jumalallista sydäntä, mutta se tyydyttää myös sanoin kuvaamatonta hengellistä kaipautasi, jota voi ilmaista vain palvomalla Jumalaa, joka on kauneuden, hyvyyden ja totuuden absoluuttinen ilmentymä. Eikä palvonta ole pelkästään hengellisen jännitteen purkamista, vaan se on puhtainta hengellistä rakkautta, minkä luotu voi kokea!

— tulee palvonnasta yhä kaikenkattavampaa, kunnes se lopulta ylittää suurimman kokemuksellisen riemun autuuteen ja suurenmoisimpaan luotujen tuntemaan mielihyvään. [27:7.1]

Kun sielu on solminut Jumalan kanssa ystävyys-suhteen, joka on kaikista rakkauksista suurin, palvonnan kukka aukeaa sisimmässäsi. Ja Jumalan palvonta on koko universumin suurenmoisoin ilo ja suurin etuoikeus. Uskonnon tehtävänä on säilyttää ja opettaa palvontaa, sillä todellinen palvonta on suurin kaikista uskonnollisista kokemuksista.

Todellinen uskonnollinen palvonta ei ole itsepetosta merkitsevää turhanaikaista monologiaa. Palvonta on henkilökohtaista yhteydenpitoa siihen, mikä on jumalallisen todellista; siihen, mikä on todellisuuden varsinainen lähde. Palvonnan avulla ihminen pyrkii olemaan parempi, ja sillä keinoin hän lopulta saavuttaa parh aan. [196:3.22]

Palvonnan moninaiisiin aspekteihin ja etuihin liittyviä syvempiä merkityksiä ja arvoja ei tunneta vielä hyvin. Esimerkiksi luovuus saa usein alkunsa palvonnasta; jumalallisen luomiskyvyn todellinen lähde on rakkaus. Ja aineellisessa elämässä korkein palvonnan muoto on olemisen ykseys universumin Isän, kaiken luovuuden ja rakkauden lähteen kanssa. Palvonnan täydellistymän tulet tuntemaan, vasta kun valmistut ajan ja avaruuden maailmoista ja kohtaat Paratiisin joukot ja jopa korkeimman Isämme. Millaista se

mahtaakaan olla?

Mitä leikki tekee lopen uupuneelle mielelleen maan päällä, sen palvonta tulee tekemään täydellistyneelle sielulleen Paratiisissa. Paratiisin palvontatapa ylittää suuresti kaiken, minkä kuolevainen kykenee käsittämään, mutta sen henkeä voitte alkaa arvostaa jo täällä Urantialla, —. [27:7.5]

Jumala tietää, että tarvitset palvontaa, ja sen harjoittamisesta on huolehdittu hyvin Urantialta aina Paratiisiin, jota valaisee Isän henkilökohtainen läsnäolo. Mutta sisimmässäsi asuvalla Jumalan osasella on valtuudet ja kyky saattaa sinut yhteyteen Isän kanssa milloin ja missä tahansa. Jumalallinen rakkaus pystyy ylittämään ajan ja avaruuden. Voit päästä Isän syleilyyn aina – missä tahansa ja milloin tahansa.

Saatat tavoitella ja lopulta löytääkin todellisuuden tosiasiat ja tarkoitukset, mutta tuo tietous ei tuota tyydytystä ilman henkilökohtaista, elävää yhteyttä korkeimpaan persoonalliseen realiteettiin, ilman kokemusta palvonnallisesta yhteydestä jumalalliseen persoonallisuuteen.

Palvonta on olennainen osa universumin elämää; se on läheinen yhteys Jumala Isän persoonaan, jota voidaan ymmärtää paremmin käsittämällä ja yhdentämällä niitä jumalallisia merkityksiä ja ylivertaisia ihanteita, joihin viittaavat totuuden, hyvyyden ja kauneuden käsitteet ja jotka usein löytyvät ja avartuvat palvonnan avulla.

Palvonta tuottaa tyydytystä sekä Luojaalle että luodulle. Jumala kaipaa läheistä yhteyttä sinuun ja sinä Jumalaan. Jos olet jo tuntenut Isän läsnäolon, palvonta seuraa väistämättä, kun sitä vaalitaan. Aito palvonta on aina hyvää ja saa aikaan kauneutta, koska se vahvistaa ystävyyssuhdetta universaalisen rakkauden ja totuuden lähteen ja keskuksen kanssa. Ystävyys Isän kanssa on ensisijainen kosminen suhde, ja se kruunautuu toistuvassa palvontayhteydessä.

Jeesus sanoi Gerissimvuorella:

”Mutta sinun tulisi uskoa minua, kun sanon, että se hetki tulee kohta – ja se on jo –, jolloin kaikki vilpittömät palvojat palvovat Isää hengessä ja totuudessa, sillä juuri sellaisia palvojia Isä etsii. Jumala on henki, ja niiden, jotka häntä palvovat, on palvottava häntä hengessä ja totuudessa. Sinä et pelastu sillä, että tiedät, miten tai missä muiden pitäisi palvoa, vaan sillä, että päästät omaan sydämeesi tämän elävän veden, jota minä sinulle tälläkin hetkellä tarjoan.” [143:5.6]

Isä antoi sinulle **mielen**. Tämän jumalallisen lahjan ansiosta voit tajuta Totuuden Hengen, ymmärtää tarkoituspäriä, tiedostaa velvollisuuden ja vaalia palvonnallista yhteyttä kaikkien Isän kanssa. Palvontaan sisältyy todellinen tarkoitus ja jumalallista arvoa.

Palvonnan on tarkoitus antaa aavistus edessä olevasta paremmasta elämästä ja sen jälkeen heijastaa nämä uudet hengelliset merkittävyydet takaisin elämään, jota nyt eletään. Rukoilu on hengellisesti ylläpitävää, mutta palvonta on jumalallisesti luovaa. [143:7.5]

Jumalan palvominen edistää luovuutta, koska palvonta on sinun ja Kaiken Luovuuden Lähteen suurenmoista ja päättymätöntä tanssia. Kun Isä laajentaa lahjoittamansa rakkauden aluetta korkeimmuuden, perimmäisyyden ja absoluuttisuuden muodossa, universumin lapset vastaavat tähän rakkauteen herkeämättä ja iloisina, verrattoman riemukkaasti ja tuottamalla auliisti ikuisia hedelmiä. Tällainen rakkaus levittäytyy, kunnes kokonaiset maailmat palvovat kuin ne olisivat yksi maailma Ensimmäistä Todellista Rakkauttamme.

Palvoessasi aktivoituu samanaikaisesti tarve luoda ja halu palvella. Samalla palvonta vahvistaa kykyäsi ymmärtää hengellisiä realiteetteja. Palvonnassa syntyvät ylevimmät ajatukset, joihin kykenet, ja juuri siinä voi sisimmässäsi asuva Jumalan osanen auttaa ”suuntaamalla” tai hengellistämällä ajattelua. Palvonta on aina virkistävää korkeimmilta tasoilta ja korkeimmille tasoille.

Rukoilu on itsensä muistuttamista – ylevää ajattelua; palvonta on itsensä unohtamista – superajattelua. Palvonta on pinnistelemätöntä tarkkaavaisuutta, aitoa ja ihanteellista sielun lepoa, eräänlaista levollista hengellistä harjoitusta. [143:7.7]

Rukoilu voi edeltää tai seurata palvontaa, mutta ne eivät ole sama asia. Aidossa rukouksessa pyydetään eletävään elämään sovellettavien arvojen ja ihanteiden oivaltamista – se on keskustelua Jumalan kanssa. Palvonnassa olet Isän syleilyssä. Se on sitä ykseyttä, jota kaikki totuudenetsijät tuntevat jossakin vaiheessa; muuten emme tavoittelisi, etsisi ja arvostaisi palvonnallista yhteyttä.

Rukoileminen on kiistämättä uskonnollisen kokemuksen osa, mutta nykyajan uskonnot ovat korostaneet sitä väärin niin, että sitä tärkeämpi palvonnallinen yhteydenpito on löyty pabasti laimin. Palvonta syventää ja laajentaa mielen reflektiivisiä kykyjä. Rukoilu saattaa rikastuttaa elämää, mutta palvonta valaisee määränpään. [102:4.5]

Kun rukoilet, etsit totuutta – Jumalan tahtoa. Kun palvot, osoitat rakkautta kätensä ojentavalle totuuden, hyvyyden ja kauneuden luojalle ja antajalle. Jumalaa on helppo palvoa, koska hän on niin hyvä, tosi ja vetovoimainen. Isä on ensimmäinen, kaunein ja säteilevin kaikista persoonallisuuksista, eikä Jumala sen vuoksi koskaan pakota palvomaan itseään. Oikealla tavalla kasvatettu ja orientoitunut luotu palvoo tällaista hyvää ja loistavaa Jumalaa pyytämättä. Heräävä ja kestävä sielu todellakin tarvitsee palvontaa, sillä se on sellaiseksi suunniteltu.

Te tabdotte jumaloida häntä siksi, että hän on rakkaudessa suurenmoinen, armossa ylenpalttinen ja totuudessa ylivertainen. [149:6.5]

Siihen, miten syvällistä palvontasi ja rukoilusi on, vaikuttaa ratkaisevasti hengellinen kapasiteettisi, tietomääräsi, kokemuksesi ja aktuaalinen tietoisuutesi Isän pysyvistä läsnäolosta sisimmässäsi. Palvontaa on vaalittava, ja se kehittyy samassa suhteessa kuin jatkuva yhteytesi Jumalalliseen Persoonaan.

Palvonta ja rukoilu tekevät mahdolliseksi irrouttua elämän vaatimuksista ja häiritsevistä tekijöistä. Ne viitoittavat polun Jumalan tahdon toteuttamiselle nykyisessä tilanteessasi mutta ovat myös tienä syvempään käsitykseen omasta kohtalostasi. Olet lopulta kohtaava sen, jota palvot.

Rukous virkistää sieluasi, kun taas palvonta sallii sinun puhua Jumalan Hengen kanssa ilman välikäsiä. Molemmat innoittavat sinua kehittämään luonnetta ja arvoja sekä palvelemaan. Sellaista on aito uskonnollinen elämä.

Uskonnon tarkoituksena on löytää universumista arvoja, jotka houkuttelevat esille uskoa, luottamusta ja vakuuttuneisuutta; uskonto huipentuu palvomiseen. Uskonto paljastaa sielulle ne korkeimmat arvot, jotka muodostavat vastakohdan mielen löytämille subteellisille arvoille. Tällainen yli-inhimillinen ymmärrys on saavutettavissa vain aidon uskonnollisen kokemuksen kautta. [195:5.8]

Uskonto, aito uskonto, suosii myös ryhmässä tapahtuvaa palvontaa. Yhdessä muiden kanssa harjoitettava palvonta herättää veljeyden tunteita, jotka rikastavat yhteisöä ja yhdistävät sen todelliseksi perheeksi Jumalan silmien alla. Ryhmäpalvonta vähentää jännitteitä ja tuo ilmi uusia tapoja käsitellä monimutkaisia ongelmia ja ihmiselämän vaikeuksia. Palvonta saa tämän aikaan, koska se ei ole ainoastaan hengellistä vastarakkautta, vaan siinä syntyy myös lämmin perhetunne, jonka kosmiset sisarukset voivat tuntea ja jakaa.

Totuus, kauneus ja pyhyys ovat vaikuttavia ja tehokkaita apuneuvoja päästä aitoon palvontaan. – – Kauneus on uskonnollisimmillaan, kun se on mahdollisimman yksinkertaista ja luonnon kaltaista. [167:6.6]

Ulkoilmapyhäkkö, kaunis puutarha, luonnon temppele, ne kaikki avaavat mielen ja sydämen sisimmässä asuvalle jumalalliselle kauneudelle. Isä ei ehkä ole yhtä kuin luonto, mutta luonnollinen ympäristö on vaikuttava todistus Jumalan loputtomasta luomiskyvystä ja hämmästyttävästä moninaisuudesta. Siitä on vain pieni askel aitoon hengelliseen yhteyteen universumin Jumalan kanssa.

Hengestä syntynyt rakkautesi saavuttaa korkeimman ilmaisunsa palvoessasi Isää, joka on hukuttanut sinut lukemattomiin, mittaamattoman arvokkaiisiin lahjoihin antamalla elämän, vapaan tahdon ja kyvyn osallistua maailmankaikkeuden todellisuuden ällistytävään paljastamiseen. Tämä rakkaus leviää väistämättömästi yhteiskuntaan muodostaen perustan maailmanlaajuiselle Jumalan perheelle.

Vaikka Jumalan lapsia on biljoonia ja taas biljoonia ajan ja avaruuden uuvuttavan laajoilla alueilla, Paratiisin Jumala vastaanottaa palvontasi ikään kuin se olisi yksi ja ainoa. Isä on tarkoituksellisesti kytkey-

tynyt siten, että hän on täysin tietoinen jokaisesta ajatuksestasi, tunteestasi ja päätöksestäsi. Ellei tämä herätä luodussa nöyryyttä ja palvonnanhalua, Jumalan absoluuttinen rakkaus, herpaantumaton lojaalisuus ja ystävällinen persoonallisuus varmasti herättävät.

Aito palvonta on yksinkertaisesti vastarakkauden osoittamista Jumalalle, sillä rakkaus (inhimillinen tai jumalallinen) ”antaa ja kaipaa kiintymystä”. Ruumiiseen sidottuna olemiseen sisältyy mahdollisuus päästä tietämisen ja olemisen ei-aineellisille hengellisille tasoille, rakkauden ja palvonnan tasoille. Isä on olemassa, hän luo ja ojentaa rakastavan kätensä jopa koko maailmankaikkeudelle rakkaudentäyteisen hengellisen kontaktin kautta. Jumalallinen rakkaus laskeutuu luoksesi, kun palvontasi kipuaa Isän luo. Eikä mitään suurenmoisempaa tai tyydyttävämpää koke-musta ole.

Jokainen henkilö ja jokainen maailma, joka tuntee Isän, palvoo riemulla tätä elämän luoja, ylläpitäjää ja lahjoittajaa. Palvonnasta ei tällöin voi pidättäytyä ikuisen ja infiniittisen Jumalan totuuden edessä, Jumalan, joka on kaikkien universumin ilmiöiden luoja ja ylläpitäjä, kaikkien rakastava vanhempi. Sellainen Isä meillä on! Isä, joka ei ole ainoastaan suuri mysteerien mysteeri vaan myös jokaisen luodun, ylhäisen ja alhaisen, henkilökohtainen ystävä.

Palvonta on viisauden tasoa lukuun ottamatta korkein maanpäällisen elämäsi aikana saavuttamasi taso. Mutta viisaus saavutetaan älyperäisellä palvonnalla ja palvelemalla. Vilpittömän ja valistuneen palvonnan täyttämä elämä on elämää, joka levittää kauneutta, säteilee hyvyyttä ja on aina totuuden ohjaamaa, koska viisaus on sen löytänyt ja sulkenut syliinsä.

Jumalan tahdon täyttäminen on puhtain palvonnan muoto, tietoista toimimista yhdessä Universaalisen Isän kanssa universumin potentiaalien ja päämäärien toteutumisen hyväksi, pohdiskeletpa sitten joitakin jumalallisen olemuksen piirteitä tai vaikka vain tarjoat lapselle juotavaa.

Ihmismielessä syntyy toisinaan tarve kiittää ja olla yhteydessä jumalalliseen persoonallisuuteen, aivan kuten lapsi usein tarvitsee vanhempansa syyliä ja nauttii siitä. Persoonallisuudet tarvitsevat hellyyttä, ja Isän palvonta on hellyyden korkein muoto. Sellaisiksi meidät on luotu.

Tänä päivänä kokemuksesi asettaa sinulle rajoja. Et voi nähdä Jumalaa henkilökohtaisesti, kuten tulet jonakin päivänä Paratiisissa näkemään. Mutta voit tuntea Isän uskon kautta ja olla häneen yhteydessä palvonnan avulla, koska sisimmässäsi asuu Jumalan osanen. Ja koska Jumala on jumalallisinta rakkautta tunteva persoonallisuus koko universumissa, Suuntaajan asuttamat itsesi kaltaiset persoonalliset olennot kaipaavat luonnollisesti jumalallista syleilyä, yhteyttä jumaluuteen, yhdistävää kosketusta kaiken hyvän Luojaan.

Ihmisillä on aina ollut tarve palvoa, mutta vasta verrattain myöhään on ihmiskunta alkanut löytää sen ainoan Jumalan, joka on palvonnan arvoinen. Ihminen on aikojen kuluessa turhaan palvonut kaikkea, kivistä aina muihin ihmisiin.

Alkuaikojen ihmiset tunsivat varmasti suurta pelonsekaista kunnioitusta luonnon raakaa voimaa ja

lumoavaa kauneutta sekä varsinkin tulta kohtaan. Miten syvä kunnioitus onkaan varmasti vallannut ihmisen epätieteellisen mielen hänen nähdessään salaman iskevän korkeaan puuhun tai katsellessaan tulivuoren purkausta! Luonnolla on merkittäviä rajoituksia, joiden vuoksi se ei kelpaa palvottavaksi. Se on aina epätäydellinen ja persoonaton, mitä Jumala ei ole. Luonnonpalvonta kuuluu väistämättömästi evolutionaariseen maailmaan, mutta myös Jumalan palvonta kehittyi, yksilökohtaisesti ja ryhmissä.

Hengellinen kasvu on ensiksi tarpeiden tiedostamista, seuraavaksi merkitysten näkemistä ja sitten arvojen löytämistä. Todiste aidosta hengellisestä kehityksestä on siinä, että esille tulee ihmispersoonallisuus, jonka vaikuttimena on rakkaus, jota aktivoi epäitsekkäs palvelumieli ja jota hallitsee jumalallisuudesta kertovien täydellisyyshanteiden varaukseton palvonta. Ja tämä kokemus kaikkein on uskonnon todellisuus – eivät suinkaan pelkät teologiset uskonkäsitteet. [100:2.2]

Voit käyttää jotakin esinettä tai kuvaa helpottamaan palvontatilaan pääsemistä, mutta Isä ei sellaista edellytä. On yhdentekevää, mitä symbolia, kuvaa tai esinettä käytetään, sillä todellinen palvonnan kohde on kaikkien Jumala.

Ne, jotka symboliikattakin ovat jumalatietoisia, eivät saa evätä symbolin armopalvelusta niiltä, joiden on vaikea palvoa Jumaluutta ja kunnioittaa totuutta, kauneutta ja hyvyyttä ulkonaisiin muotoihin ja rituaaleihin turvautumatta. [91:5.7]

Uskonto ylläpitää ja edistää palvontaa parhaiten opettamalla, että Jumala on hyvä, tosi ja kaunis, koska nämä kolme käsitettä kuvaavat Jumalan olemusta ja jumalallista todellisuutta. Kun opit ymmärtämään paremmin Jumalan olemusta pyrkiessäsi käsittämään totuuden, kauneuden ja hyvyyden käsitteisiin sisältyviä merkityksiä ja arvoja, palvontasi syvenee. Ja kun jatkat nousuasi, alati kirkastuva palvonnan valo näyttää sinulle tietä läpi todellisuuden valtavan labyrintin, kunnes lopulta kohtaat Isämme, suurimman todellisuuden ja suurimman persoonallisuuden, ja pääset hänen syleilyynsä. Jumala on suuri, koska hänen rakastava palvelunsa koskee kaikkia. Isää rakastavan ihmisen tehtäväksi jää palvelu ja palvonta.

Alkeellinen palvonnan muoto kehittyi varhaisessa vaiheessa primitiivisten uskontojen alkaessa kehittyä. Mutta tämän varhaisen palvonnan vaikuttimena olivat pelko ja yritykset vaikuttaa oikukkaisiin, kuviteluihin jumaliin, joiden uskottiin saavan tuulet tuivertamaan, salaman iskemään ja ukkosen jyrisemään. Palvontaan liittyvät käytännöt ja rituaalit kehittyivät sitä mukaa kuin ihmiskunta saavutti lisää tieteellistä ja hengellistä kokemusta. Nykyajan kansat tietävät, ettei Jumala ole vihainen maan järjestessä tai hurrikaanin hävittäessä seutuja. Mutta nykyajan ihmisillä on sama tarve olla yhteydessä Isäämme ja päästä hänen syleilyynsä kuin alkukantaisilla ihmisilläkin.

Osa Jumalasta asuu sisimmässäsi, ja voit tehostaa tämän suurenmaisen olennon palvontaa omaksumalla totuuteen, hyvyyteen ja kauneuteen perustuvan elämänfilosofian. Laajempi tietoisuus Isän olemuksesta, läsnäolosta ja arvoista enentää uskoasi, avartaa

rakkauttasi ja lisää viisauttasi. Ja mitä enemmän palvelot Jumalaa, sitä enemmän Jumalan kaltaiseksi tulet – jo inhimillisessä olotilassasi.

Jeesus sanoi:

”– – On koittanut aika, jolloin palvotte Jumalaa ette Gerissimillä ettekä Jerusalemissa, vaan siellä missä olette, sellaisina kuin olette, hengessä ja totuudessa.” [193:1.2]

Palvonta on nautinnonhaluisille kuolevaisukupolville pelastus. [144:4.7]

Sitaatteja pohdiskeltavaksi

Isän henki puhuu ihmiselle parhaiten, kun ihmisen mieli on suuntautunut aitoon palvontaan. Palvomme Jumalaa meissä olevan Isän hengen antaman avun turvin ja sitä kautta, että ihmismieli on totuudesta osalliseksi pääsemisen myötä valaistunut. [146:2.17]

Ihmisen yhteydenpito korkeimpaan objektiiviseen todellisuuteen, Jumalaan, tapahtuu vain sen puhtaasti subjektiivisen kokemuksen kautta, että tuntee häntä, palvoo häntä ja että tajuaa olevansa hänen poikansa. [196:3.21]

Taivaassa oleva Isä ei milloinkaan torju maisten lastensa vilpittöntä palvontaa, olipa heidän jumaluuskäsityksensä miten karkeatekoinen tabansa tai symboloivatpa he hänen jumalalista olemustaan millä nimellä hyvänsä. [142:3.3]

Palvonta on tietoinen ja riemullinen teko, jolla tiedostetaan ja tunnustetaan se totuus ja tosiasia, että Luojilla on läheinen ja henkilökohtainen yhteys luotuihinsa. [27:7.1]

Palvonta – uskonnollisen kokemustodellisuuden hengellinen maailma, jumalallisen yhteenkuuluvuuden henkilökohtainen tajuaminen, henkiarvojen tunnistaminen, vakuuttuneisuus ikuisesta eloonjäämisestä, nousu Jumalan palvelijoiden asemasta Jumalan poikien riemuun ja vapauteen. [16:6.8]

Hänen verrattoman uskonnollisen elämänsä salaisuus oli tämä tietoisuus Jumalan läsnäolosta; ja hän saavutti sen järkevästi rukoilemalla ja vilpittömästi palvomalla – pitämällä yllä katkeamatonta yhteyttä Jumalaan – eikä johdatuksien, äänten kuulemisen, näkyjen näkemisen tai erikoisin uskonnollisin menoin. [196:0.10]

Jumala on henki, ja niiden, jotka häntä palvovat, on palvottava häntä hengessä ja totuudessa. [143:5.6]

Kääntänyt Leena Kari

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa myös Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat: vuositilaus 18 €, irtonumerot 4,5 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeelliseksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <skelly@wtmi.net>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614, USA